

thiếu nhi

TUẦN BÁO GIẢI TRÍ VÀ GIÁO DỤC

Chủ nhiệm : NGUYỄN-HÙNG-TRƯƠNG Chủ biên : NHẬT-TIẾN

Tòa soạn : 159, Thiệu Trị (Phú Nhuận) Saigon — Đ.T. 42.152

Cơ sở phát hành : 62 Lê Lợi, Saigon — Điện thoại 20.348

48

Tha thứ là hình thù tế nhị nhất của
sự trả thù.

TONLET

Hộp Thư

Chị ĐỖ PHƯƠNG KHANH trả lời

Ông Hồ-ngọc-Công, Quảng Ngãi: Báo Thiếu Nhi đã đóng được 4 bộ, từ số 1 tới số 40, bìa cứng, 3 bộ đầu giá mỗi bộ 500đ, bộ 4 giá 600đ. Ở xa chúng tôi sẽ gửi bảo đảm mấy bay, mỗi bộ thêm cước phí là 150đ. Báo lẻ từ 1 tới 30 mỗi số 40đ, từ 31 trở đi 50đ mỗi số. Cước phí máy bay thêm 10đ. Nếu ông muốn mua loại nào, xin ông gửi bưu phiếu về, nhân viên phụ trách sẽ gửi bảo đảm tới ông, để tránh sự thất lạc.

Em Phong - Văn, Tùng Nghĩa: Em gửi thư về nhà sách Khai Trí 62 Lê Lợi Saigon 1, sẽ được giải đáp rành rẽ các thắc mắc về sách em nhé.

Em Đà-Giang, Đà Nẵng: Thấy Hiền cứ ngậm ngùi rằng em sắp phải đi, chị cũng buồn. Nay thì vui rồi nhé. Em và Hiền viết chữ giống nhau ghê, em nhỉ.

Em Hoàng - văn - Hiền, Đà Nẵng: Nhiều màu mới rực rỡ chứ em. Chữ em bay bướm, đẹp lắm. Nhưng này Hiền ơi, sao chữ nào em cũng viết hoa vậy hả em.

Em Kim - Phương, Đà Nẵng: Giá 3 bộ 1, 2 và 3 là 1.500đ thêm 40đ cước phí máy bay bảo đảm là 1.950đ em ạ. Chị sẽ gửi bích chương ra, em nhớ dán dùm nhé.

Em Thành L - B, Đà Nẵng: Em nhớ viết thư về bài riêng ra 2 tờ giấy, em ạ.

Em Lý-Kiến-Thành, Saigon: «Em đã loại trừ được những loại báo nhằm nhĩ để giải trí bên tờ T.N», nếu chị đang đau nằm bệnh viện mà nghe bác sĩ báo tin đã hoàn toàn bình phục, mai về nhà được chị cũng chỉ mừng vậy thôi. Bây giờ em bắt đầu tuyên truyền cho bạn bè em biết chọn lựa món ăn tinh thần đi em nhé.

Em Phương-Thạch, Phú Nhuận: Em nhỏ mà thông minh ghê. Biết rằng trong trận giặc báo hiện nay chính thắng tà là chuyện quá khó khăn thì em quả là tay suy luận khá đó. Tuy nhiên, nếu tất cả các tâm hồn trong sáng đều đồng tâm nhất trí thì lo gì không phá tan được nạn báo nhảm nhĩ. Tô tiên ta dù với dân số ít ỏi nhưng tinh nhuệ đã đánh bại cả đoàn quân Mông Cổ kiêu dũng cơ mà. Cứ tin tưởng đi, chính sẽ thắng tà em ạ.

Em Trần-Mai, Phong Dinh: Nếu em quý chị, thì dù chị già hay trẻ, cảm tình em dành cho chị vẫn vậy chứ gì. Vậy đừng tìm biết tuổi chị nghe em.

Em Du, Long Xuyên: Em ơi! Chị bận lắm nên rất tiếc không thể làm mấy việc đó dùm em, em đừng buồn. Em vui lòng viết thư hỏi mua Tuổi Thơ của nhà sách rồi về Long Xuyên đóng bộ vậy nhé, vì chắc ai cũng bận rộn, không có thì giờ rảnh em ạ.

Em Đơn - Thuận, Gia Định: Dù em và T.N quen nhau trẻ nhưng vẫn chưa muợn. Hơn nữa, trẻ mà em lại nhiệt thành với Thiếu Nhi tới nghiêm như vậy là quý nhất rồi, 18 tuổi yêu Thiếu Nhi, là tâm hồn em trong sáng quý lắm đó em ạ.

Em Huỳnh - Chúc, Gò Vấp: Ui da! Cái cậu N-A-L này xúi dại chị rồi. Công dân Vườn Hồng vùng lên ghê quá. Cõi chừng xuống đường đã đảo chị thì nguy to. Các công dân yêu «Vườn Hồng» quá. Chị mới nói ý kiến đẹp bỏ Vườn Hồng «cũng hay hay» chứ chị đâu đã đẹp, thế mà thư phản đối gửi về còn nhiều hơn tiền lì xì 3 ngày tết. Thư nào cũng dày 4, 5 trang. Có cái tới 8 trang (như thư của em đó) phân tách tỉ mỉ điều hay lẽ phải. Thôi! Chị xin đầu hàng. Thiếu số phục tòng đa số. Các công dân anh dũng của Vườn Hồng đã cứu quốc gia thoát khỏi một cuộc xâm lăng. Em vui chưa. Bền làm một bữa bánh chay ăn mừng thắng trận đi em ơi!

Em Phương, Khánh Hội: Các ý kiến của em nhiều phần xác đáng. Tòa soạn sẽ nghiên cứu. Cứ góp ý luôn luôn như vậy rất tốt em ạ. Còn về đề nghị của N-A-L thì em yên chí. Nhiều em phản đối và cho là 1 đề nghị vô lý nên chị lại phải rút ý kiến «thấy cũng hay hay» lại rồi.

Em Ka - bình - Phương, Mỹ Tho: Những bài có tinh cách thơ ngây thì kỷ Ka bình Phương tốt rồi. Nếu sau này em theo đuổi nghiệp văn chương thì dùng ngay tên em là hay nhất. Cuốn Hương Chu giá 100đ em ạ. Cô bé là tiếng gọi rất âu yếm đó em.

Em Trần-thị-Thu-Nguyệt, Saigon: Chị vui mừng đón em và các bạn vào G.Đ.T.N. Bằng lòng chưa, bây em nhỏ của chị.

Em Bu - Bu, Phú Lâm: Em là một cậu bé dễ thương hết sức. Em quý bạn như thế mà cái cậu bạn em lại gửi thư trách móc nặng nề thì chị chịu luôn, chả hiểu ra sao cả. Thôi, con trai mà, đừng buồn chỉ nữa em ạ. Đọc sách là sướng nhất đó em.

Em Nguyễn-tấn-Lanh: Chú N.T gửi lời cảm ơn lòng nhiệt thành sốt sắng của em.

Em Thu-Trang, Biên Hòa: Làm những công tác đó cũng tốt lắm rồi. Đừng quá băn khoăn. Cứ bình tĩnh, khi nào công việc cần tới là mình không quản ngại, sẵn sàng lăn mình vào để giúp đỡ đồng bào là quý lắm em ạ.

Em Lại-thế-Hợi, Hội An: Sáng nay, chị gửi bảo đảm số 31, 32 và 33 cho em rồi. Thôi, em khỏi trả tiền lần nữa nghe em.

Em Nguyễn-thanh-Hồng, Cần Thơ: Chị đã gửi báo, bìa Thiếu Nhi mỗi kỳ đều chỉ in đủ dùng thôi em ạ.

Em Tuyết và các bạn, Bảo Lộc: Thuyết phục một lúc 17 bạn mới bỏ ăn quà để đọc Thiếu Nhi thì em đáng theo ngành ngoại giao. Ăn quà nó quyền rũ kinh khủng, thế mà dám «hy sinh» thì các bạn mới quả là có tinh thần cao thật. Ở trong GĐTN tức là công dân Vườn Hồng rồi đó các em ạ.

2 em Trang và Trâm, Dà Lạt: Chị rất cảm động về tình chị em của 2 em với nhau. Chị ước mong với tâm tình đó, các em sẽ được ấm áp trong tuổi ấu thơ không may mắn, nghe hai em.

Em Nguyễn-Lành, Đà Nẵng: Em ơi, từ nay em đừng hỏi: «Sao chị không trả lời em, hay chị khinh em nghèo»? Đừng nói thế, chị buồn lắm em ạ. Chị thương mến tất cả các em dù giàu hay nghèo. Em đừng thắc mắc nữa. Vụ bạn em, chị sẽ trả lời ở S.M Em khắc dấu đẹp lắm. Tòa soạn đang nghiên cứu việc lập chi nhánh Thư Viện em ạ.

Em Minh-Trang, Gia Định: Cái chậm tiến của nước mình một phần cũng tại có nhiều người thiện chí không có việc để phục vụ, chuyên viên dùng không đúng chỗ, riết rồi bất mãn mãi sẽ đi tới chỗ chán nản xuống tinh thần. Em và một số bạn độc giả Thiếu Nhi mà chị biết, có tấm lòng sốt sắng muốn phục vụ mà không có huynh trưởng dìu dắt, thời giờ dư dả không biết làm gì cho có ích lợi thiết thực. Đề chị báo tin cho Long Hương em nhé.

Em Long-Hương, Saigon: Có nhiều em muốn được làm công tác giúp đỡ các em cô nhi đau khổ. Chị ước mong một chủ nhật, cho chị hay trước đề chị loan báo, em ghé tòa soạn, ta bàn về chuyện đó. Vẽ bằng mực đen em à.

Em Loan nhỏ xíu, Tùng Nghĩa: Chị vẫn còn nhớ những trận mưa rừng dai dẳng. Buồn nhưng thơ mộng ghê em nhỉ.

XEM TIẾP TRANG BÌA SAU

Năm thứ hai — số 48
Ra ngày 23-7-1972
Giá mỗi số 50đ.

TUẦN BÁO GIẢI TRÍ VÀ GIÁO DỤC RA NGÀY CHỦ NHẬT

—thiếu nhi

Chủ nhiệm :

NGUYỄN - HÙNG - TRƯƠNG

Chủ biên

NHẬT - TIẾN

Tòa soạn : 159 Thiệu-Trị (Phú Nhuận) Sài Gòn - Điện thoại 42.152

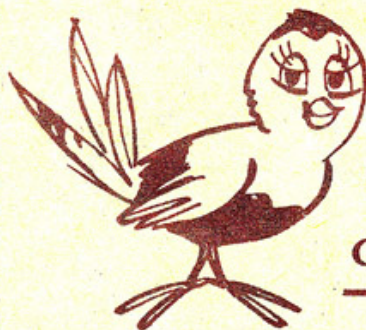
Cơ sở phát hành : 62 Lê Lợi — Sài Gòn Điện thoại : 20.348

Mục Lục

BÀI	TRANG
— Thư chủ nhiệm của Nguyễn hùng Trương	1
— Thắc mắc của em Bách Khoa phụ trách	2
— Tường thuật buổi họp mặt nhân dịp khai trương Thư Viện Thiếu Nhi của Trần mai Hoat	3
— Hai cha con, hai lần mức ó của Tể Xuyên	4
— Trang giải trí : Ô chữ, Đố vui hàng tuần	8
— Ảo thuật : Khay đề ra tiền Bách Khoa (sưu tầm)	9
— Trò chơi ngoài trời, Khéo tay làm lấy của Vịt Mò	10
— Tìm hiểu loài Sóc của Đặng Hoàng	11
— Chuyện lạ : con khỉ điều tra ra án mạng	12
— Ti Ti qua ống kính Bác Sáu râu của Nguyễn Tài	13
— Sáng tác của Nguyễn thị Hoàng Hôn, Tuấn Phương	14
— Trang Vườn Hồng Đỗ Phương Khanh phụ trách	16
— Luận hay	19
— Bướm trong vườn	20
— Sáng tác của Phạm Hoàng Minh Châu, Hạ Quyên, Nguyễn văn Thuận	22
— Mạo hiểm Mỹ Châu	24
— Nhà máy thủy điện của Trương phú Thor	26
— Anh hùng chạy bộ DÃ TƯỢNG của Trịnh công Truyền	27
— Triển lãm nụ cười	28
— Ngày họp mặt khách thành thư viện của Hà Dương Nguyễn	29
— Khéo tay làm Búp Bê con chim của Văn Lang	31
— Đường lên núi Thiên Mã của Nhật Tiến	32

TRANH BÌA CỦA VI VI

GOM LÁ

THƯ CHỦ NHIỆM

GỬI CÁC EM THIẾU NHI

Các em thân mến,

Một vài em hỏi chúng tôi làm cách nào để thành công và muốn thành công có cần phải dùng mưu mô, thủ đoạn gì chăng, bởi có người than phiền không khá được vì sống lương thiện.

Ngày xưa, có một người nông phu làm trên một thửa ruộng nhỏ, nhưng đến mùa, thu hoạch nhiều hơn những người xung quanh làm trên những thửa ruộng lớn hơn. Số người láng giềng này sinh lòng đố kỵ, vu cho anh nông phu dùng bùa phép cướp hết hoa lợi của họ và thưa lên quan.

Quan cho gọi anh làm ruộng để tra hỏi.

Anh này bèn kéo cả gia đình đến hầu quan. Người nào trông cũng khỏe mạnh, ăn mặc chỉnh tề, vẻ mặt chất phác, thật thà. Anh ta lại dẫn theo cặp bò béo tốt và còn mang đến những nông cụ mà anh ta thường dùng trong công việc đồng áng, như lưỡi cày, cái bừa, cái liềm, món nào cũng đều bén tốt, chắc chắn.

Anh nông phu chỉ vào vợ con và nông cụ mà nói với quan :

— Thưa đây là bùa phép của tôi, những bàn tay răn rỏi của gia đình tôi, những nông cụ tốt và chắc chắn của tôi. Tôi thu được nhiều hoa lợi là nhờ những người và vật này.

Ngoài ra bùa phép của tôi cũng là những đêm thức khuya, những ngày dậy sớm, bao năm tháng dầm sương dãi nắng, bao buổi làm việc vất vả, cực nhọc. Mùa màng tôi được tốt đẹp nhờ gia đình chúng tôi chịu khó làm ăn.

Quan nghe nói, nhận là phải, để cho anh nông phu ra về.

Các em thân mến,

Trên đời, có một số người không thèm làm việc, không cố gắng, chịu đựng vất vả, thấy người hơn mình, sinh lòng ghen ghét, đố kỵ và tìm cách hại người.

Hành động như vậy làm cho xã hội không tiến bộ.

Trong mọi lãnh vực, muốn thành công các em cần phải có trước nhất sức khoẻ và cố gắng, sự thành công lại còn phải tùy thuộc vào điều kiện khác như tài năng, học vấn và hoàn cảnh.

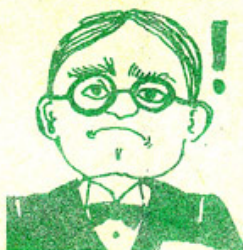
Người dùng mưu mô, thủ đoạn để có tiền bạc hoặc chức phận, không phải là người thành công, vì tiền bạc hay địa vị cao sang chiếm được bằng những hành động không lương thiện sớm muộn gì cũng tiêu tan, vì không ai có thể lừa gạt mọi người mãi mãi. Và lại, dầu có tiền bạc dồi dào, danh vọng, nhưng đầu óc trống rỗng, tâm đức thấp kém, không ích lợi gì cho ai, bị người khinh rẻ thì sao có thể gọi là thành công, phải không các em.

Thân mến

NGUYỄN HÙNG TRƯƠNG

thắc mắc của em

HỎI: Môn phái Không Thủ Đạo có từ lúc nào? Phát nguyên từ đâu? Ai là võ sư chương môn? Tờ sư là ai?

LƯƠNG BÌNH ĐIỀN
(Saigon)

ĐÁP: Không thủ đạo bắt nguồn từ môn võ học phát xuất từ Trung Hoa.

Tờ sư ngành này là Bồ Đề Đạt Ma một nhà tu hành nổi tiếng bên Trung Hoa sống cách đây khoảng 1500 năm, là con thứ ba của vua Chí Vương, bên Ấn Độ (Ngài rời Ấn Độ tới Trung Hoa bằng đường biển vào thời Lương Võ Đế, rồi tới tu ở chùa Thiếu Lâm thuộc núi Tung Sơn). Tại Thiếu Lâm Tự, Bồ Đề Đạt Ma huấn luyện các môn đồ phương pháp tập luyện thân thể dẻo dai, mạnh mẽ, rồi sau phương pháp này phát triển thành môn võ Thiếu Lâm. Võ Thiếu Lâm du nhập Nhật Bản và mang tên là Karaté-Jiu-jitsu. Mãi tới năm 1922, một võ sư Nhật Bản là Funakoshi Gichin mới biến môn quyền thuật Trung Quốc này thành Không Thủ đạo (chiến đấu tay không) và trình bày lần đầu tiên tại Đại học Okinawa (Nhật Bản) vào năm 1922. Hiện nay hội Karaté qui tụ khoảng

100.000 người và có khoảng 300 chi hội trên thế giới.

HỎI: Điều kiện cần thiết để học sử dụng một nhạc khí. Địa chỉ vài lớp nhạc đứng đắn.

NGUYỄN VĂN HẢO
(Saigon)

ĐÁP: Em không nói rõ là loại nhạc khí gì, vì có loại nhạc khí dễ sử dụng như Tây Ban Cầm, Măng Cầm, nhưng cũng có loại nhạc khí phải học từ nhỏ khi ngón tay còn mềm mại như dương cầm, vĩ cầm. Tốt hơn hết là em nên tới một lớp nhạc hỏi các nhạc sĩ chuyên môn. Em có thể tới lớp nhạc của Hội Văn Hóa Duy Linh số 43 đường Nguyễn Thông Sài Gòn, ở đó dạy sử dụng nhiều loại nhạc khí, do các nhạc sĩ có thực tài giảng dạy.

HỎI: Ông bác sĩ quân y xuất thân từ đâu (tốt nghiệp bác sĩ rồi mới đi lính hay đi lính rồi mới học bác sĩ). Nếu tốt nghiệp bác sĩ rồi mới đi lính thì ra trường họ đeo cấp gì, có phải chuẩn úy như những người có tú tài không?

TRẦN QUỐC HÙNG
(Tân Khánh)

ĐÁP: Những người theo học

trường quân y phải có bằng tú tài toàn phần và qua một cuộc thi tuyển. Khi nhập học, họ đương nhiên là một quân nhân và khi tốt nghiệp bác sĩ quân y họ được gán cấp bậc Trung úy.

HỎI: Nước ta hiện nay một nước đệ nhị Cộng Hòa, khi nào thì tiến lên tới đệ tam, đệ tứ, đệ ngũ... v.v... Cộng Hòa?

MAC VŨ (Saigon)
MINH (Saigon)

ĐÁP: Một nền cộng hòa có thể tồn tại lâu dài mãi mãi nếu không có một biến cố chính trị nào xảy ra. Như biến cố 1963 đưa nền Cộng Hòa của VN từ đệ nhất lên đệ nhị, và hiện nay ta vẫn đang sống dưới nền đệ nhị Cộng Hòa.

HỎI: Kiểu chữ vẽ kèm theo đây gọi là kiểu chữ gì? Xin cho viết các chữ còn lại.

BA

MỘT EM KHÔNG KÝ TÊN

ĐÁP: Kiểu chữ này có tên gọi là Mistral, cỡ lớn, corps 48. Các chữ còn lại rất tiếc không thể chiếu ý em đăng lên đây vì choán hết chỗ của tờ báo. Em có thể tới các nhà in hỏi mượn cuốn mục lục các kiểu chữ để coi nhờ.

HỎI: Em có nghe nói đến loại thuốc mọc râu mà tìm mua không có, em cũng không biết tên thuốc ấy là gì giá cả độ bao nhiêu, bán ở đâu, xin anh Bách Khoa mách giùm.

SẦU ĐỜI
(Chợ Lớn)

ĐÁP: Thuốc mọc râu, tóc có bán ở những tiệm vừa uốn tóc, vừa bán đồ mỹ phẩm (như thuốc gội đầu, thuốc uốn tóc, nhuộm tóc). Thuốc mọc râu bán ở đây có tên là Lotion Tom-barbi, giá mỗi chai chừng hai trăm đồng. Em còn nhỏ, vội gì phải xài những thứ đó, và nếu lạm dụng dơ dẻ chỗ bôi thuốc sẽ nảy sinh nhiều mụn nhọt vì trong thuốc có cả chất dầu nóng. Chúc em mau thấy yêu đời hơn.

BÁCH KHOA

TƯỜNG THUẬT BUỔI HỌP MẶT NHÂN DỊP KHAI TRƯƠNG THƯ - VIỆN THIẾU - NHI

✦ Tường thuật MAI HOẠT

Trời hôm ấy thật xanh, có gió mát như những ngày chủ nhật thường đẹp trời khác. Khi làm xong công việc riêng, ngó đồng hồ thấy đã chín giờ thiếu mười lăm (8g45) tôi vội vã uống hết ngụm cà phê còn lại, mặc vội quần áo, rồi hối hả rời khỏi nhà trốn thẳng tới tòa soạn. Bụng nghĩ có lẽ giờ này vẫn chưa có là bao độc giả tới tòa soạn (những chủ nhật thường, rất ít) nhưng chân vẫn bước mau.

Thật không ngờ, khi vừa bước vào cổng tôi không khỏi sững sờ vài phút khi thấy bên ngoài đông nghẹt độc giả. Khó mà nhích chân vào bên trong được. Song được nhường chỗ, tôi đã lọt vào bên trong tòa soạn, nhưng bên trong cũng đông nghẹt hết cả chỗ ngồi một số người phải đứng. Còn đang lúng túng, thời may chị Nhật Tiến trông thấy lên tiếng: «Kìa, chú Trần mai Hoạt, sao tới trễ thế?» Tôi gãi tai cười trừ, một số độc giả quay lại ngó tôi vì thế tự nhiên dần chỗ ra. Thấy còn một chỗ trống, mừng mừng

tôi ngồi ngay xuống, khe đào mắt liếc quanh. Thoạt tiên là thấy những số Thiếu Nhi từ số một đến số bốn mươi lăm treo rất thú vị trên tường trông thật đẹp mắt. Tiếp đến là những khuôn mặt hồn nhiên hiện rõ vẻ vui tươi trong sáng. Có cả họa sĩ Vi Vi nhà ta đây rồi, thấy anh ngồi bên cây đàn, tôi mỉm cười ngó chị N.T, chẳng hiểu chị có hiểu hay không mà khẽ cười lại, rồi lên tiếng: «Chị đề nghị chú ViVi phải ca một bản». Cả phòng ò lên tán thành, nhưng ViVi chối dầy: «Em đâu có biết ca hát gì đâu chị» chị N.T cười cười: «Đó, đầu nghề đó các em» Anh ViVi cũng cười: «Em chỉ biết ca vọng cổ thôi» tất cả ò lên, chị N.T cười: «Vọng cổ càng hay» chẳng Vi Vi vẫn từ chối: «Nhưng phải có bản em mới ca» chị N.T đành cười chịu thua, phân bua với chúng tôi: «Đó các em xem khó thế đấy» tất cả cùng nhau cười xòa vui vẻ. Anh Vi Vi vừa ra khỏi phòng, thì đã thấy anh Bình Electronic bước vào

tức thì một tràng pháo tay trở lên rộn rã, Đợi cho tình hình có mời lắng dịu. Anh Bình chậm rãi mở đề: «Các em xem anh có vẻ sang trọng quá phải không? Đó là vì các em, anh nghĩ ngày quan trọng của các em, nghĩ tới các em anh mới ăn mặc như vậy đó» chị N.T đỡ lời: «Đó, các em nghe chưa? Từ nay tất cả phải ăn diện sang trọng như anh Bình khi đã là thiếu nhi» tất cả cười xòa. Bình Electronic bèn tiếp: «Anh không nhớ tên một em đã gởi về cho anh một lá thư, trong đó có một đoạn em đó viết: «Em có thấy một cái anh mặc quần xà lỏn, đeo kính trắng, chắc chính là anh. Hôm nay nhân tiện đông đủ cả các em anh xin đính chính đó không phải là anh mà là cái ông nào đó. Thời đại nguyên tử Apollo ai mà ăn mặc như thế phải không các em» tất cả lại cười ò vui vẻ, thấy đã mang lại cho chúng tôi một nụ cười tươi tắn, anh Bình bèn giơ hai tay: «Thôi, anh xin chào các em. Vì anh rất bận không

thề ở lâu được», rồi rời khỏi phòng. Chị N.T cười nhìn theo: «Tội nghiệp! Chú ấy bận lắm đấy, thợ bị đi hết rồi giờ chỉ còn mỗi mình lo tất cả mấy móc. Vậy mà vẫn cố đến với Thiếu Nhi» vừa lúc đó Vi Vi lại bước vào, chị N.T tươi cười mang mấy đĩa bánh ra mời chúng tôi ăn và uống nước. Chàng họa sĩ lại bị mời hát, nhưng nhất quyết chối từ. Chẳng biết trời có thương thiếu nhi hay không mà ngay lúc đó nhạc sĩ Phạm đức Huyền xuất hiện. Một tràng pháo tay nổi lên sau lời giới thiệu của chị N.T. Anh Vi Vi tươi cười: «Đây mới là người biết hát, may quá, thế là Vi Vi này thoát nợ» rồi anh đưa cây đàn cho nhạc sĩ Huyền. Đây mới chính là lúc vui vẻ, ồn ào. Sau khi điều động cho số người đứng ngoài được vào trong hơn nữa. Nhạc sĩ bèn phát cho mỗi người một tờ nhạc ghi bài hát «Thiếu Nhi Việt Nam Hành Khúc và Vùng Hoa Thắm» nhưng vì số lượng người quá đông nên mấy cô bé tí hon không có, hơn dôi phụng phịu. Chị N.T và anh Huyền phải dùng lời dịu ngọt xin hai người xem một tờ vì không ngờ cuộc họp quá đông như vậy. Các cô bé mới tươi nét mặt bỏ qua. Sau đó tất cả (cả chị N.T) đều vui vẻ, hăng say hát theo anh Huyền với tiếng đàn trầm bổng «Thiếu Nhi Việt Nam là mầm non tương lai sáng ngời...» «tùng đóa hoa tươi sắc thắm trong nắng vàng...» Nhìn những gương mặt trong sáng, hồn nhiên, những đôi môi nở rộng hăng say và những cặp mắt long lanh tràn ngời sức sống, nhất là nhìn thấy những giọt mồ hôi chảy dài trên khuôn mặt già dặn của anh Huyền (vì phòng quá chật, nóng) tôi không khỏi nao nao xúc động, vì thế tiếng hát tự dừng nghẹn lại, khiến anh bạn ngồi bên ngó tôi cười. Nhưng cũng chính vì nụ cười đó mà tiếng hát của anh bị nghẹn lại như tôi. Tôi cười theo, chúng tôi nhìn nhau cười bằng bờ môi, bằng ánh mắt. Sau đó chúng tôi nghỉ ngơi ăn bánh, uống nước. Rồi anh Huyền lại phát mỗi người một bản bài «Lắng tiếng ru đêm» của anh. Chúng tôi lại hát, hát say sưa, hát dễ tình anh em trong gia đình được gần lại hơn qua tiếng hát, bờ môi, ánh mắt...

thiếu nhi / 4

Chị Nhật Tiến (thay mặt chị Đỗ Phương Khanh) hướng dẫn các em sinh hoạt. Trên đây là một cuộc phỏng vấn họa sĩ ViVi (bên quần phục) về hội họa

Đề thay đổi không khí, anh Huyền ra đề thi: hễ ai hát đơn ca lại bài «Lắng tiếng ru đêm» mà hay anh sẽ thưởng cho tập nhạc của anh. Sau khi dợt lại không có ai dám giơ tay đề hát cả họ thẹn thò mắc cỡ; một cái thẹn thò thật đáng yêu, riêng tôi dù dám nhưng tôi vẫn khoai thẹn thò, thẹn thò đề trê lại, đề đáng yêu. Sau nửa tiếng dợt lại lần nữa, một cô Thiếu Nhi mạnh dạn giơ tay lên hát. Tiếng hát hay nhưng run rẩy có vài lần lạc nhịp, nhưng đề khuyến khích anh Huyền vẫn tặng cô bé Lê Thanh Thúy, dám hát ấy (Lê Thanh hay Lê thị tôi cũng không nhớ rõ) tập nhạc của anh với dòng chữ thân ái, với nét ký đậm đà. Chị N.T. vào bên trong lấy thêm bánh ra, nghe kể lại chị khen: «thật là giỏi, mới đây đã thuộc» rồi hỏi tiếp: «em nào dám hát nữa chị sẽ tặng một tác phẩm của anh Nhật Tiến» một cô bé áo Xanh đứng lên xin hát Một tràng pháo tay nổi lên khích lệ tinh thần, rồi nhường sự yên tĩnh cho tiếng ca trong trẻo không điêu luyện. Lại một người được thưởng. Chị N.T. mời thêm một người nữa, một chú bé, đề nóng mặt vì nghĩ rằng chả lẽ đề con gái hát mãi hay sao? nên xin hát. Trê thơ cất tiếng dù hay hoặc dở vẫn đáng yêu nên chú bé lại được

giải một tác phẩm của chú Nhật Tiến. Sau đó chị N.T. thay mặt chị Đỗ Phương Khanh, giảng về thơ, văn cho các Thiếu Nhi. Những cặp mắt tròn xoáy tràn ngời tin tưởng theo dõi. Tuy rằng tôi đọc sách về luật thơ, văn còn dỗi dào hơn nhiều và có thể tôi không còn lạ gì về thơ, văn. Nhưng vì khi đọc sách tôi chỉ nghe và nói trong im lặng thì thầm, còn đây được lời chỉ tha thiết với tấm lòng thành thật yêu tuổi thơ chị bảo bằng lời nói êm êm, thì vẫn quý hơn là lúc đọc sách, học sách chứ? Khi đó nhà văn Lê Thanh Thái cũng tới giúp vui, nhưng có lẽ bận việc nên lần ngay sau đó.

Kịp lúc Anh N.T và anh Vi Vi về, mang theo mẫu bia. T.N 4 số tới từ 46 đến 49. Anh Vi Vi đứng ra giảng dạy cận kề cho các em. Những tưởng được an thân, không ngờ anh Huyền lại bắt buộc chàng họa sĩ phải hát. Không thể chối từ nhưng trước khi hát, chàng trốn cạ ấy lại ra điều kiện là sau khi anh hát xong, phải có em hát lại, ai hát lại thật hay sẽ thưởng bằng cách vẽ chân dung cho người đó. Tất cả đều tán thành. Vì có lẽ mền mộ tài về của họa sĩ Vi Vi nhà ta, nên sau khi anh hát xong bài «Con Voi» ai cũng giơ tay xin hát, Vi Vi tình chơi kiểu

«oản tù tì» nhưng anh Huyền không chịu bắt lại và lần thứ hai cô Bé Bảo Ngân mới tám tuổi xung phong hát. Ai nấy đều thích thú nghe bé trò tài, thật lạ! Với giọng ca thô thể dễ thương của bé khiến ai cũng phải thích, và pháo tay nổ dồn hơn bao giờ hết.

Giữ đúng lời hứa, họa sĩ Vi Vi trò tài, ai nấy đều náo nức chen nhau đứng lên xem chàng họa sĩ ra tay. Quả thật không phụ lòng mọi người; bức tranh được hoàn tất trong vòng mười phút (10') thật đẹp và thật giống. Ai nấy đều vui vẻ cười với nhau.

Phải kể công của anh Huyền to nhất vì sau đó anh lại giúp chúng tôi ca hát. Môi hồng thắm, mắt long lanh trên những khuôn mặt trong sáng, từng tiếng hát «vui là vui chúng mình vui nhiều...» vang lên cao vút làm phá tan sức nóng hơi người đang gay gắt.

Tôi cười, anh cười, chị cười, chúng ta cười, không khí thật vui vẻ. Chị N.T. giới thiệu chú Vịt Mò đi mò sách về (những sách bằng anh ngữ trong tủ sách T.N là do anh Vịt Mò...mò về được) càng tăng thêm phần vui vẻ; chị nói: Tuần sau chúng ta vẫn họp nữa, các em có thắc mắc về văn thơ đã có anh Nhật Tiến, về kỹ thuật có anh Bình, về hội họa có anh Vi Vi...». Anh Nhật Tiến tiếp lời: «Vườn hồng có ai?» Chị N.T. cười: «à có chị Đỗ Phương Khanh tiếc rằng hôm nay chị ấy vắng mặt». Thật ra chỉ riêng tôi biết là chị Đỗ Phương Khanh có đến, có hát với chúng tôi, nhưng chị «về trước» nên không một ai biết cả. Thôi thì chúng ta hãy đợi lần sau vậy, chị Đ.P.K. hay chơi trò ú tím lắm. Chính kể viết bài này dò mãi mới tìm ra.

Chị N.T. đáp xong, tuyên bố bế mạc, ai nấy đều hát vang «nào về đây ta họp đoàn cùng nhau...» về mặt vui tươi rạng rỡ. Về đây họp đoàn chứ không già biệt vì tuần sau chúng ta lại gặp lại nhau trong tình thân ái, trong nụ cười, trong ánh mắt thương yêu.

Chúng tôi ra về, trong ánh mắt tràn ngời tin tưởng một ngày mai tươi sáng.

TRẦN MAI HOẠT

Nhạc sĩ Phạm Đức Huyền đang hướng dẫn các em đồng ca bài Thiếu Nhi Việt Nam Hành Khúc.

Họa sĩ ViVi đang trình bày về vấn đề vẽ tranh lựa, tranh sơn dầu, vẽ mau nước ..

CHUYỆN BÊN LỀ

Ờ 10 giờ sáng, tòa soạn đông nghẹt người. Ngoài cổng xe dừng kín mít. Mặc dầu tòa soạn đã báo tin trước cho cơ quan Xã ấp, nhưng vẫn bị nghi ngờ tổ chức... xuống đường. Một ông nhân dân tự vệ vai đeo súng lách qua đám đông đi vào coi xét tình hình. Vừa đi vừa tất cả mọi người đang đông... nhạc sĩ Phạm đức

Huyền. Quang cảnh vui quá cỡ, ông bạn lên vô tận nơi rồi mà luôn bầu không khí tươi trẻ của Thiếu Nhi. Bên hỏi thăm cho biết sự tình. Thấy có thư viện cho mượn sách càng thấy ham quá cỡ. Cuối cùng người bạn lớn của chúng ta vô gặp tòa soạn để xin một... cái thẻ Gia đình Thiếu Nhi. Vậy xin long trọng báo tin cho các em hay là chúng ta có thêm một ông bạn mới. Càng đông càng vui mà.

— Á! Mày lại đem những cái « cặn bã văn minh » ấy ra mà tính thuyết phục tao? Mồm miệng ra là Rousseau với Montesquieu chỉ những lý thuyết suông chứ không nhìn vào đời thực tế. Cho mày đi Tây học được cái bằng Cử nhân luật, những mong về nước làm nên danh phận, rạng rỡ tông đường, chứ đâu phải để mày nhồi sọ bằng những tư tưởng quá khích có ngày đi theo bọn « làm loạn » vào tù sớm!

Đó là những câu mắng nhiếc rất thông thường mà gia nhân nhà Tổng đốc Vi văn Định được nghe mỗi cuối tuần tại tư dinh của viên Tổng đốc tỉnh Thái Bình. Những lời nghiêm huấn của cha dạy con: một thanh niên còn háng háit cậu Vi văn Lê, con trai của Vi văn Định.

Vào khoảng 1929 — 1930.

Đất Bắc đang sôi động với phong trào khởi nghĩa chống Pháp. Các hội kín bị tan vỡ, những tay sai của thực dân như cậu Vi văn Định trong giới quan trường, thì đưa đàn áp các phần tử chống Pháp. Họ cúi cung tận tụy với « quan thầy » và không bỏ cơ hội nào tỏ tình khuyển mã với « Mẫu quốc ». Thậm chí họ muốn un đúc con cái theo đúng cái khuôn mẫu trung thành của họ nữa. Tổng đốc Vi văn Định muốn cậu con trai của y sẽ thành một vị « quan lớn » cũng như mình để vinh thân phì gia hơn mình gấp bội.

Con hơn cha là nhà có phúc mà!

Nhưng cậu cử Lê sau mấy năm ăn học ở Pháp, tiếm nhiệm những tư tưởng dân chủ, dân quyền, đâu có chịu uốn nắn thân mình trong khuôn mẫu của phụ thân, một tên « sâu dân một nước » đã lừng tiếng về lối tra tấn dã man bằng một cái chày sắt.

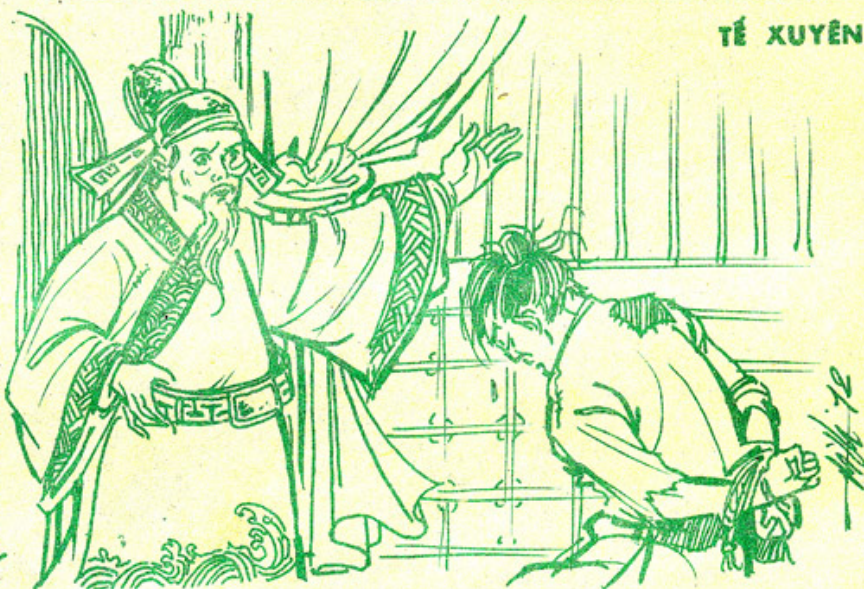
Đáp lại lời mắng nhiếc của cha, cậu cử Lê thẳng thắn nói rõ ý nghĩ của mình:

— Con xin cha suy xét lại. Dư luận đã ám chỉ đến cái chày sắt mà cha dùng để tra tấn các nhà cách mạng. Họ không dám nói huých toẹt ra, nhưng một tờ báo đã dùng mách lưỡi đăng bài thơ vịnh « Cái chày » bên cạnh chân dung của cha đó.

— Á! Tờ báo xỏ lá ấy à! Tao đã

HAI CHA CON HAI LẦN MƯC

TÉ XUYỀN

viết thơ cho quan Thống sứ đóng của nó. Rồi mày sẽ xem!

Vừa lúc này, một anh lính lệ đưa vào một công văn « hỏa tốc » của viên Công sứ tỉnh Thái Bình (Tỉnh trưởng Pháp). Vi văn Định cầm lấy đọc xong, tươi cười hén hờ, trao cho con xem:

— Mày thấy không? Tao nói sai đâu. Tờ báo xỏ lá ấy, tờ « Đông Tây » đã bị rút giấy phép. Đề xem còn thằng nhà báo nào dám động đến chân lông tao nữa.

— Nhưng còn dư luận ngấm ngấm xin cha đừng coi rẻ.

— Tao sẽ diệt hết những đứa nào chống tao và chống « Chánh phủ bảo hộ »; thuyết dân chủ, dân quyền của mày có mạnh bằng thần công, đại bác của nước Pháp không?

Vi văn Lê lắc đầu, thờ dài, không đàm luận nữa. Cậu tỉnh quay ra, về phòng riêng của cậu để nằm suy nghĩ. Nhưng cậu bị cha kêu giật lại:

— Mày hãy ở đây, tao cho xem một biện pháp mạnh của tao để đối phó với quân nổi loạn

Nói rồi Vi văn Định nhận chuông. Một người cộng sự tâm phúc của y chạy vào, khúm núm nói:

— Dạ, bẩm cụ lớn gọi con.

— Kêu thẳng mới bị bắt sáng nay lên đây. Dùng lối « Sư tử hi cầu » nó sẽ phải khai hết.

Vi văn Định hất hàm ra lệnh như vậy.

Vi văn Lê thờ dài nói nhỏ:

— Chầy sắt chưa đủ, còn « Sư tử hi cầu » nữa! Trò gì đây?

Lúc ấy một thanh niên tiểu tụy được dẫn lên, để đứng ở ngoài sân rộng, trước văn phòng của Tổng đốc họ Vi. Mặt mày sưng húp, quần áo rách bươm, đủ cho thấy thanh niên đã bị tra tấn nhiều lần. Viên Đề lại hỏi chàng:

— Mày đã khai thật chưa? Hay còn cố dấu?

— Dạ, oan con lắm.

— Thôi được! Tao cho chó « bực giê » nó phanh thây mày ra trăm mảnh.

Viên đề lại ra hiệu cho một lính

lệ. Tức thì hai con chó lớn gần bằng hai con bò con, được mở cũi chạy xông ra, vồ lấy con mồi là chàng thanh niên bị tra vấn. Chàng hết hồn, té xuống dưới sức mạnh của hai con vật, chàng tưởng bị « phanh thây ra trăm mảnh » như lời viên đề lại vừa nói. Kê nào mới thấy cảnh tượng cũng phải lo cho số phận chàng. Nhưng hai con « béc giê » gỏi mua từ Pháp qua, đã được huấn luyện thuần lưc. Chúng chỉ làm cho chàng thanh niên hồn vía lên mây, mà không cắn ! chúng « quần thảo » chàng một hồi, tung lên đề xuống, thật như món võ « Sư tử hí cầu » của các nhà nghề võ thuật.

Viên đề lại kêu hai con chó tới gần y, cho chàng thanh niên hoàn hồn rồi hỏi tiếp :

— Mày khai chưa, hay ra lệnh cho chó ăn thịt mày ?

— Oan con lắm !

Vi Văn Định truyền lệnh cho viên đề lại :

— Hãy giam nó vào ngục cho nó còn có thì giờ suy nghĩ.

Vi Văn Lê nói thẳng với cha :

— Cha muốn bắt chước Néron đời xưa cho cộp ăn thịt tội nhân chác ! Néron còn đề tiếng với sử sách muôn đời.

— Mày câm miệng đi. Hết Rousseau lại đến Néron ! Mày hãy đi cho khuất mắt tao.

Vi Văn Lê buồn bã, cúi đầu, lững thững về phòng riêng của mình trong dinh Tổng đốc.

Chàng nghĩ đến cha mình và mình ở hẳn hai lần mức : cha thì hại dân hại nước, mình thì mong muốn đem khả năng ra giúp ích cho đồng bào. Nhưng khó đi đến chỗ dung hòa được.

Từ ngày giết được mãnh bằng cử nhân luật ở bên Pháp về, chàng quyết không nghe lời cha đi làm tri huyện đề nhờ thế lực của cha mà bước những bước dài trên hoạn lộ. Chàng mở một phòng tư vấn pháp luật đề chỉ dẫn cho người có việc phải lui tới tòa án.

Mỗi tuần chàng từ Hà Nội về Thái Bình thăm cha vào chiều thứ bảy. Mỗi lần là mỗi có cuộc tranh

luận và bất đồng ý kiến giữa hai cha con. « Hồ phụ sao không sinh hồ tử mà lại sinh ra khuyển tử như mày ? » Vi Văn Định vẫn vỗ bàn la lớn.

Vi Văn Lê buồn lắm, nhất là chàng thường đi tiếp xúc với dân chúng nghe được những dư luận không tốt đẹp đối với phụ thân.

Một đêm chàng suy nghĩ thế nào mà lại nảy ra một sáng kiến : giải thoát cho những nhà cách mạng lớn tuổi đang bị giam giữ trong ngục thất ; các ông ấy chịu sao nỗi trở « Sư Tử Hí Cầu ».

Đêm ấy chàng đến trước cửa trại giam, bảo tên lính gác mở cửa cho chàng vào. Với con trai của quan Tổng đốc, ai còn dám nghi ngờ gì nữa. Anh lính cũng tưởng chừng « lệnh lang » của cụ lớn vào ngục đề tra vấn một tội nhân.

Thừa lúc lính gác không đề ý. Vi Văn Lê nhìn thấy một chỗ trống ở trên một phòng giam cá nhân, có thể thông ra đường. Chàng bèn hồi thúc anh tù nhân ở đây leo lên lưng chàng, bước lên vai chàng như bậc thang, rồi trốn thoát ra ngoài phố.

Có tiếng động, chàng phải ra về.

Sáng hôm sau, Vi Văn Định kêu tù nhân phòng này lên hỏi cung mới biết con mình đã « tháo cũi xổ lồng »... Lại nhắm vào một yếu nhân cách mạng mà y định khai thác. Y tức bầm gan.

Y kêu con lên văn phòng mắng nhiếc, sỉ vả một hồi, thiếu điều muốn đánh cho chàng một trận mới hả giận.

Hôm sau người cha sắt đá quyết đày con trai lên mạn ngược (vùng thượng du). Trước kia, họ Vi làm Tri châu ở Sơn La, biết nơi đây heo hút gió, bắt con lên đây ở thì hết còn có tư tưởng dân chủ, dân quyền, hết còn bênh vực bọn « nổi loạn ».

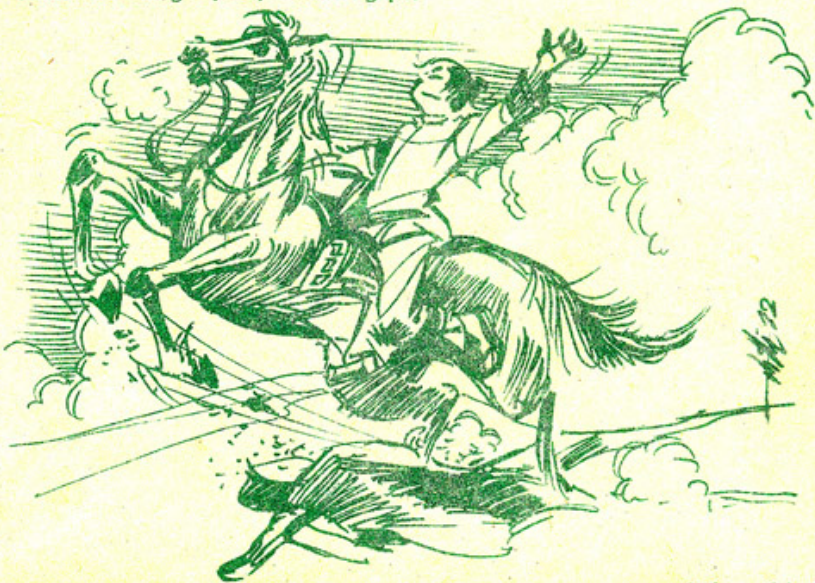
Vi văn Lê đầu đã đi du học ngoại quốc về nhưng còn thấm nhuần chút nho giáo, vẫn còn thần phục uy quyền của cha. Chàng cam chịu cái án đi đày, mong chẳng đến đời phải chung thân. Vì chàng nghĩ hồ dữ cũng không đến ăn thịt con ; chẳng bao lâu chàng sẽ được cha ân xá mà trở về Hà Nội.

Ngày tháng trôi qua... Vi văn Lê cỡi ngựa đi giải trí trên thung lũng trong khung cảnh âm u của thiên nhiên, chung quanh chỉ có đất với trời. Tánh hăng hái không chịu nổi sự giam hãm trong cô độc, chàng thường phóng ngựa chạy từ đồi nọ sang đồi kia, đề tiết bớt sinh lực nóng hổi ra ngoài.

Rồi một hôm con ngựa cũng hăng sức phóng nước lớn, hất chân quăng chàng thanh niên xuống vực thẳm. Chàng đau quá lịm đi, không có ai đến cứu, mặc dầu con ngựa hí vang động bốn phía. Tiếng gió rì rào với cành cây phủ lên tạo vật một màu đen tối. Trời thăm đất sâu tiễn đưa một linh hồn thanh niên khẳng khái về bên kia thế giới sau hai tháng bị đày trên mạn ngược.

Tiếng gió như còn gọi lên ba tiếng : Vi văn Lê ! Vi văn Lê.

TÉ - XUYEN

Ô CHỮ NAI NGO' NGÁC

NGANG :

- 1— Người khởi xướng phong trào báo chí nước ta
- 2— Ngồi yên một chỗ — Châu có nước Pháp.
- 3— Một loại thuyền đan bằng tre — Động vật thuộc loại ếch — Vật dụng để bắt cá.
- 4— Có nghĩa là không hợp thời — Tên vị phò mã tử thương trong trận đánh ở đồn Kỳ Hòa (v t) Trạm xe lửa.
- 5— Một động vật không xương có vỏ che chở — Tiếng khóc trẻ con — Cố công làm một việc gì.

DỌC :

- A— Mở rộng miệng
thiếu nhi/8

- B— Có nghĩa là giúp đỡ, che chở.
C— Sự hiểu biết tự mình cảm thấy
D— Mùa Giáng sinh
E— Làm thấp xuống — Vững nước lớn
F— Bệnh liệt — Một phần hai
G— Có lợi
H— Cảnh cây non
I— Đơn vị dùng để lượng mặt biển
K— Tiếng gọi người sanh ra ông bà mình — Thang một nấc
L— Có nghĩa là muốn, thích — Thứ gỗ tốt, nhiều vân rất đẹp
H— Tên nước Việt Nam về đời Thục.
N— Trăng mười sáu.

CHAU QUANG TUONG

ĐỐ VUI SỐ 4

Hình tròn dưới đây là cái bánh sinh nhật của bé Nhi. Tham dự buổi sinh nhật có tổng cộng 8 người. Lúc bé Nhi cầm dao cắt bánh, chú Ba bảo :

— Đố Nhi chỉ với ba nhát dao làm sao cắt được cái bánh ra làm 8 phần (không cần thiết đều nhau cũng được). Nếu làm được chú thưởng thêm một châu ciné. Nhi nghĩ mãi không ra. Các bạn giúp Nhi đoạt cái vé ciné của chú Ba với.

(xem trả lời kỳ sau)

Giá báo :

Từ số 1 đến số 30 : 40 đ mỗi số
Từ số 31 trở đi : 50 đ mỗi số
Báo đóng bộ mỗi cuốn 10 số
Bộ 1 từ số 1 đến số 10 giá 500 đ
Bộ 2 từ số 11 đến số 20 giá 500 đ
Bộ 3 từ số 21 đến số 30 giá 500 đ
Ở xa xin gửi thêm tiền cước phí bảo đảm (chắc chắn không sợ thất lạc)

1 bộ 150 đ
1 số báo 15 đ.

Tất cả báo trên đều có bán tại Nhà Sách Khai Trí 62 Lê Lợi Saigon hoặc tòa soạn

Bưu phiếu đề: Bà Đỗ thị Phương
159 Thiệu Trị — Phú Nhuận Saigon.

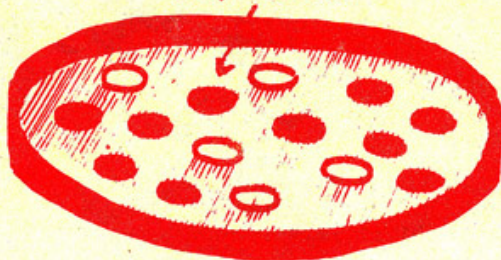

KHAY ĐỂ RA TIỀN

I) TRÌNH DIỄN :

Bạn trình bày trước khán giả 5 đồng tiền mạ kẽm (có thể cắt từ hộp thiếc đựng bánh bích qui ra). Bạn lại giờ trước khán giả một cái khay sơn đen, trống trơn. Sau đó bạn bỏ tiền vô khay, đặt khay lên mặt bàn. Bấy

Đồng tiền đen lẫn vào lòng khay sơn đen.

Mặt trước

mạ kẽm

Mặt sau

sơn đen

giờ bạn bốc dần từng đồng bạc ở khay ra trình bày trước khán giả. Điều làm khán giả ngạc nhiên là không phải bạn chỉ bốc ra có 5 đồng như lúc bỏ vào, mà bạn đã bốc ra được tới... 15 đồng lận. Ma giáo quá!

II) XẢO THUẬT :

— Cái khay bạn sử dụng thật ra đã khoét sẵn 10 lỗ đặt vừa khít đồng tiền.

— 10 đồng tiền đặt vô lỗ có một mặt đề trắng, một mặt sơn đen.

Lúc đặt đồng tiền vô lỗ, bạn úp mặt trắng xuống. Mặt đen của đồng tiền sẽ lẫn với màu đen của khay, nên khi giờ khay lên khán giả không nhìn thấy.

— Khi gỡ đồng tiền ở lỗ ra bạn nhớ quay mặt trắng của nó về phía khán giả để không ai nghi ngờ.

BÁCH KHOA (sưu tầm)

TRẢ LỜI ĐỐ VUI SỐ 47

Hai nhà ga xe hỏa ở cách nhau 50 cây số. Hai chuyến xe hỏa khởi hành đồng thời từ hai nhà ga đó đi về phía nhau.

Ngay khi các chuyến xe khởi hành, một con chim rời khỏi chuyến xe thứ nhất bay thẳng về chuyến xe kia, và vừa tới chuyến xe thứ nhì này nó lại bay ngay trở lại chuyến xe thứ nhất. Con chim cứ bay như thế cho tới khi hai chuyến xe gặp nhau.

Nếu cả hai chuyến xe đều chạy với tốc độ 25 cây số một giờ, và con chim bay với tốc độ 50 cây số một giờ, con chim này đã bay được bao nhiêu cây số khi hai chuyến xe gặp nhau?

GIẢI:

Vì cả hai chuyến xe cùng chạy với tốc độ 25 cây số một giờ nên chúng sẽ gặp nhau sau khi khởi hành một giờ. Vậy con chim cũng đã bay được một giờ, và vì tốc độ của nó là 50 cây số một giờ, nên nó đã bay được 50 cây số.

TRANH ĐỐ 7 ĐIỂM KHÁC NHAU

Ông thợ khắc bản kẽm, sau khi thực hiện tám ảnh sau... có làm / điểm khác với bức vẽ trước của anh Vi Vi. Các em tìm hộ nhé.

(xem trả lời trang 27)

KÉO CÔ

TRÒ CHƠI NGOÀI TRỜI

KÉO CO

VỊT MÒ

Địa điểm : Một bãi đất rộng, sân rộng, hay bãi tập thể dục

Dụng cụ : Không có

Số người chơi : Từ 10 đến 40 người

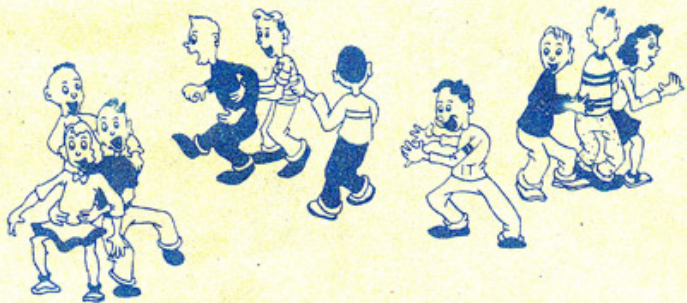
Đội hình : Xem hình vẽ

Cách chơi :

Chọn một người trong số những người dự trò chơi làm « CÁI », những người khác thì chia làm từng nhóm nhỏ độ 3 hay 4 người hợp thành một nhóm. Từng nhóm đứng theo hàng dọc, người đứng sau ôm eo người đứng trước người « CÁI » cố dang cái đuôi (người đứng chót) của

bất cứ một nhóm nào lia ra khỏi nhóm đó, trong khi những người khác của nhóm đang bị chặt đuôi cố che chở cái đuôi của nhóm mình khỏi bị chặt bằng cách che đẩy hay uốn éo xoay chiều để người « CÁI » không nắm người làm đuôi được (người chót), nhưng nhớ là luôn

luôn phải ôm eo nhau không được rời nhau ra. Người nào bị người « CÁI » kéo ra khỏi nhóm thì người đó phải thay làm « CÁI », và người « CÁI » thay chỗ người vừa bị bắt. Trò chơi cứ thế tiếp tục cho đến khi nào chán thì thôi.

ĐÈN XÁCH TAY

DỤNG CỤ :

- 1 Hộp tròn to bằng thiếc (hộp đựng café của Mỹ)
- 1 Sợi dây kẽm hay dây điện.
- 1 Cái đục
- 1 Cái búa
- 1 Cái kéo cắt sắt
- 1 Cây đèn cây

CÁCH LÀM :

— Khoét thủng 1 cửa sổ hình vuông ở 1 bên thành hộp (H.1).

— Lật úp cái hộp, dùng cái đục đục thủng 1 lỗ tròn ở đáy hộp, những cạnh nhọn và sắc của chỗ vừa đục sẽ quặp vào bên trong lòng hộp dùng để làm chỗ cắm đèn cây (H.2).

— Lật ngược hộp trở lại, đục 2 lỗ nhỏ đối nhau ở 2 bên thành hộp chỗ gần miệng hộp, rồi buộc sợi dây kẽm, hay dây điện (nên dùng dây điện tốt hơn vì có vỏ plastic bao ngoài, nên khi xách không bị nóng tay) qua 2 lỗ đó để làm quai xách (H.3.4 và 5).

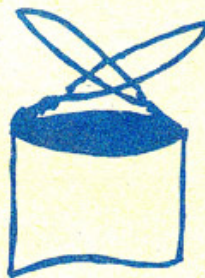
— Bây giờ, các em chỉ việc gắn và thắp đèn cây nữa là các em đã có 1 cái đèn xách tay giản dị và tiện dụng rồi, đèn này có thể đi trong gió mà không sợ tắt.

Mong rằng cái đèn trên sẽ hữu ích đối với các em.

VỊT MÒ

H.3

H.5

H.6

TÌM HIỂU LOÀI SÓC

ĐẶNG HOÀNG (Sưu tầm)

Cùng thuộc loại thú rừng chuyên gặm nhấm như chuột nước, nhím hải ly, thỏ, ngán thú sóc là con vật nhỏ bé, hiền lành dễ thương rất dạn dĩ nhưng khó bắt vì tài trốn chạy của nó. Thoắt một cái là sóc đã nhảy xuống suối bơi sang bờ bên kia; hoặc leo lên cây rồi chui tọt vào tổ để thò ở cửa hang quan sát và nghe ngóng động tĩnh.

Mới thoảng trông thì đầu sóc giống đầu thỏ, duy hai tay lại bé hơn, thể mà nó nghe rất tài, kèm theo đôi mắt khá lớn giúp sóc nhận xét cảnh vật chung quanh thật khéo. Chỉ hơi có vẻ khác thường là nó biết ngay và tìm đường chạy trốn, vì sóc không có vũ khí sắc bén như những loài khác ngộ hầu tự vệ khi nguy biến. Do đó, sóc thường né tránh khi gặp địch thủ.

Thường đứng trên hai chân sau, còn hai chân trước được coi như hai tay dùng vin lá cành, hái hoa quả. toàn thân sóc đều bao phủ lớp lông như lông mèo. Từ cổ trở xuống tới ngang bụng hơi nhỏ, nhưng từ bụng cho đến hết phần sau lại to và dài hơn. Cuối cùng là chiếc đuôi lớn với chùm lông rậm rạp, luôn luôn cong vút lên lưng, nên xưa kia người Hy Lạp nghĩ rằng sóc dùng chiếc đuôi đó để che mắt khi cần ngủ.

Sóc thích săn trứng hoặc chim non và nhất là trái mọng, hạt dẻ, hạnh đào, bồ đào, trái lựu, quả nạc. v.v... Đôi khi sóc dám lặn mò về các làng mạc hay chòm xóm gần rừng kiếm lúa, gạo, ngô, khoai, sắn và lạc (đậu phộng) bằng cách ngậm thức ăn trong hai túi ở má tha về cất dấu dành cho mùa đông là mùa khan hiếm.

Điềm ngộ nghĩnh và khéo léo nhất khi sóc lượm được quả hạt dẻ là nắm chặt trong tay, đoạn chăm chú đào đi đào lại thật cẩn thận để tìm ra yếu điểm trên trái cây xong

mới cần cho tách lớp vỏ cứng, đoạn vứt đi rồi ăn nhân bên trong. Ngoài ra sóc còn biết gặm nhấm lớp cùi ở quả mọng rồi mới chịu nhai hạt ra. Người ta thấy, dường như lúc nào sóc cũng nhai nhai chẳng khác gì chúng ta nhai kẹo cao su vậy.

Đặc tính của loài sóc là thích di cư thật xa chốn cũ sau một thời gian nào đó, nhưng vẫn quanh quẩn trong khu rừng chứ không bỏ hẳn. Trái với các loài khác, sóc rất khôn ngoan, nó làm nhiều tổ cách nhau riêng rẽ cho từng lứa con, chứ không gom lại một chỗ. Đã vậy, để bảo đảm một cách hữu hiệu hơn mỗi tổ này còn nhiều ngõ ngách ra vào. Do đó, muốn bắt sóc, người ta phải tìm tòi, chặn các cửa hang dẫn vào tổ rồi hun khói để sóc chạy ra mới chụp được. Giống hết loài mèo gặp trường hợp khẩn cấp, sóc mẹ ngoạm cổ từng lứa con rồi đưa tới một địa điểm nào đó thật an toàn sau đấy tha lá cây về che dấu, để đánh lạc hướng địch thủ hoặc thợ săn.

Một hoặc hai tháng sau khi sinh ra, sóc con vẫn quanh quẩn trong tổ cho tới khi khá cứng cáp, lúc đó chúng mới được mẹ đưa ra bên ngoài để nhận biết cảnh vật, và nhất là xem mẹ biểu diễn các cách leo trèo, nhảy từ cành nọ sang cành kia trước khi chính thức theo mẹ đi kiếm ăn. Thường thì sóc mẹ chỉ đẻ từ hai tới bốn con mà thôi. Trung bình sóc dài chừng bốn mươi phân cùng cỡ con chuột cống lớn, nặng ngót một kilô. Người ta thấy có tới bảy chục loại sóc căn cứ vào màu sắc và địa điểm chúng sống. Tuy nhiên chỉ có mấy thứ sau đây là năng gặp nhất :

a) Thứ sống trên cây (chuyên làm tổ trong thân cây), gồm : Sóc Cáo màu hung hung nâu, Sóc đỏ kèm theo vết trắng giữa đen dọc theo hai bên sườn, Sóc Xám, Sóc Đen.v.v...

b) Thứ sống ở dưới đất (chuyên làm tổ dưới đất) nên người ta gọi là Sóc Đất, mặc dù đôi lúc nó cũng leo trèo lên cây, nhưng lại đào hang

dưới rễ cây hoặc làm tổ bên bờ suối triền đá, chân núi, có khi hang này dài hàng chục thước. Sóc Đất cũng có màu nâu.

c) Thú sống trên cây vừa biết nhảy vừa biết bay, nhỏ bé nặng chừng một trăm năm mươi ba gam, màu xám nhưng phần dưới bụng lại vàng nhạt hoặc trắng.

Nếu có dịp quan sát một thân cây khô, đường kính chừng hai ba tấc đã bị cụt mất vì một lý do nào đó không biết. Bạn tới gần và khẽ vỗ vào thân cây vài cái rồi chờ đợi. Không bao lâu, bạn sẽ thấy một con vật tí hon từ trong lỗ hổng trên thân cây khô chui ra rồi thoăn thoắt leo lên cao, đoạn văng mình vào không khí để « di chuyển » từ cành này sang cành khác gần đó mà khỏi cần chạm chân xuống đất. Sau đó, nó lần vào đám lá rậm rạp mất hút : Đó là con sóc bay đấy.

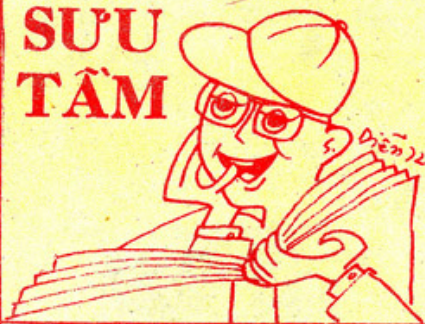
Tuy gọi là sóc bay, nhưng thực ra nó không thể cất cánh như loài chim, bởi lẽ nó không có cánh mà lại có hai lớp da mỏng nối liền từ chân trước tới chân sau quả bụng. Lúc thường lớp che này thun lại nhưng khi cần, các chân dong thẳng ra, lớp che sẽ sòe thành một diện tích thích ứng đủ để giữ thăng bằng nên lơ lửng trong không khí. Muốn liệng về hướng nào sóc dùng đuôi để lái cả thân hình đi. Chiếc đuôi này có công dụng như đuôi của con diều vậy. Khi bay liệng, sóc không gây ra tiếng động nên ít người để ý thấy.

Sóc bay chỉ xuất hiện vào lúc chiều tối, còn ban ngày nó chui vào hang hay tổ chim hoặc hốc cây của loại sóc lớn bỏ hoang, rồi cuộn tròn thân hình lại ngủ vùi.

Tất cả các loài sóc đều biết chạy, nhảy, bơi lội. Chúng xuất hiện trong các vùng rừng núi khắp nơi trên thế giới, riêng Sóc bay chỉ thấy có ở miền Nam Gia Nã Đại và phía bắc Hoa Kỳ.

Vì hay ăn các mầm cây nên sóc bị liệt vào hàng phá hoại. Tuy vậy, người ta thích nuôi sóc trong các lồng có bánh xe để nó đánh vòng như chuột bạch vậy.

SUU TÂM

CHUYỆN LẠ

MỘT CON KHỈ TRA RA MỘT ÁN MẠNG

Trước đây, nhân nói đến Ấn Độ, một nhà du lịch thuật lại rằng :

— Khi tôi ở Ấn Độ, tôi được mục kích một câu chuyện lạ lùng và cảm động. Một ngày kia, chúng tôi thấy một con khỉ vóc vạc to lớn chạy vào thành phố, xem nó có vẻ bấn loạn lắm, mặt mày nhăn nhó, nó khọt khẹt, lấy tay trở về một mé rừng gần thành phố. Hình như nó muốn cho chúng tôi biết một việc chẳng lành đã xảy ra và van lơn chúng tôi theo nó.

— Chúng ta hãy theo con khỉ này xem — một thổ dân nói — Chắc có điều chi đây. Nhiều người đi theo con vật và động tĩnh hiệu kỳ, tôi cũng theo sau.

Con khỉ dẫn chúng tôi đến khu rừng và đến một nơi vẹt trống, đất vừa lấp, nó bèn cào lên kịch liệt. Chúng tôi cũng làm theo nó. Một cảnh tượng rùng rợn liền đó hiện lên : Chúng tôi vừa thấy 2 cái xác người, vừa chết vài giờ thì phải. Một người trong chúng tôi chạy về thành và trở lại với quân lính. Người ta nhận ra đó là một vụ án mạng.

Con khỉ cũng chưa hài lòng. Nó kéo chúng tôi theo nó về thành phố, đi khắp các đường, vừa dòm quanh, vừa đánh hơi. Sau cùng, nó đâm bổ vào cánh cửa đóng chặt của một cái nhà kia.

Chúng tôi liền gõ cửa. Không tiếng trả lời. Chúng tôi đập mạnh, cũng vẫn im lặng. Chúng tôi sốt

ruột phá cửa vào nhà thì thấy có ba người đáng bộ khả nghi, hình như đã quyết núp trốn vì tiếng gọi đã không làm họ ra mở.

Khi thấy con khỉ, ba người đâm ra sợ sệt. Còn con khỉ thì lăm le nhảy bổ vào họ, và chúng tôi phải cố lắm mới giữ nó lại được.

Nhưng sau, chúng tôi nhận thấy không phải nó cố ý làm hại mà chỉ muốn cho chúng tôi chú ý đến một vết thương dưới chân một người trong bọn thôi. Người này toan che kín vết thương đó nhưng vô ích. Sĩ quan và thám tử xem xét, và nhận ra đó là một vết cắn của khỉ vài giờ trước đây. Và liền đó, ông quả quyết rằng ba người nọ đã nhúng tay vào án mạng.

— Vài giờ trước đây các người ở đâu ? Các người làm gì ở đây ? Tại sao lại muốn ăn trốn ? Tại sao con khỉ lại biết các người ?

Các thủ phạm bối rối. Một người trong bọn bèn khai. Sau đây là những chi tiết mà hẳn cho biết : Chúng nó giết hai người hành khách bất hạnh kia. Con khỉ là vật nuôi của một người trong hai hành khách đó. Nó ráng sức chống đỡ cho chủ; trong khi xô xát, nó cắn vào chân một tên bất lương và chạy trốn lên cây. Những kẻ sát nhân chẳng quan tâm chi đến nó, cứ thông thả thực hành thủ đoạn, có ngờ đâu một con vật như thế lại có thể đi tìm bắt chúng để báo thù cho chủ.

CẠNH TRANH

Một thực khách vừa thú nhận với chủ tiệm ăn rằng ông ta không có tiền để trả bữa cơm vừa qua. Chủ tiệm ăn nói :

— Tôi bằng lòng không gọi cảnh sát, nhưng với điều kiện này : là ngày mai, ông phải làm y hệt như vậy, với cái tiệm ăn ở bên kia đường. Ông hiểu không ? Tôi ghét lão chủ bên đó và tôi chỉ nghĩ đến bộ mặt ông ta lúc đó cũng đủ thấy tức cười.

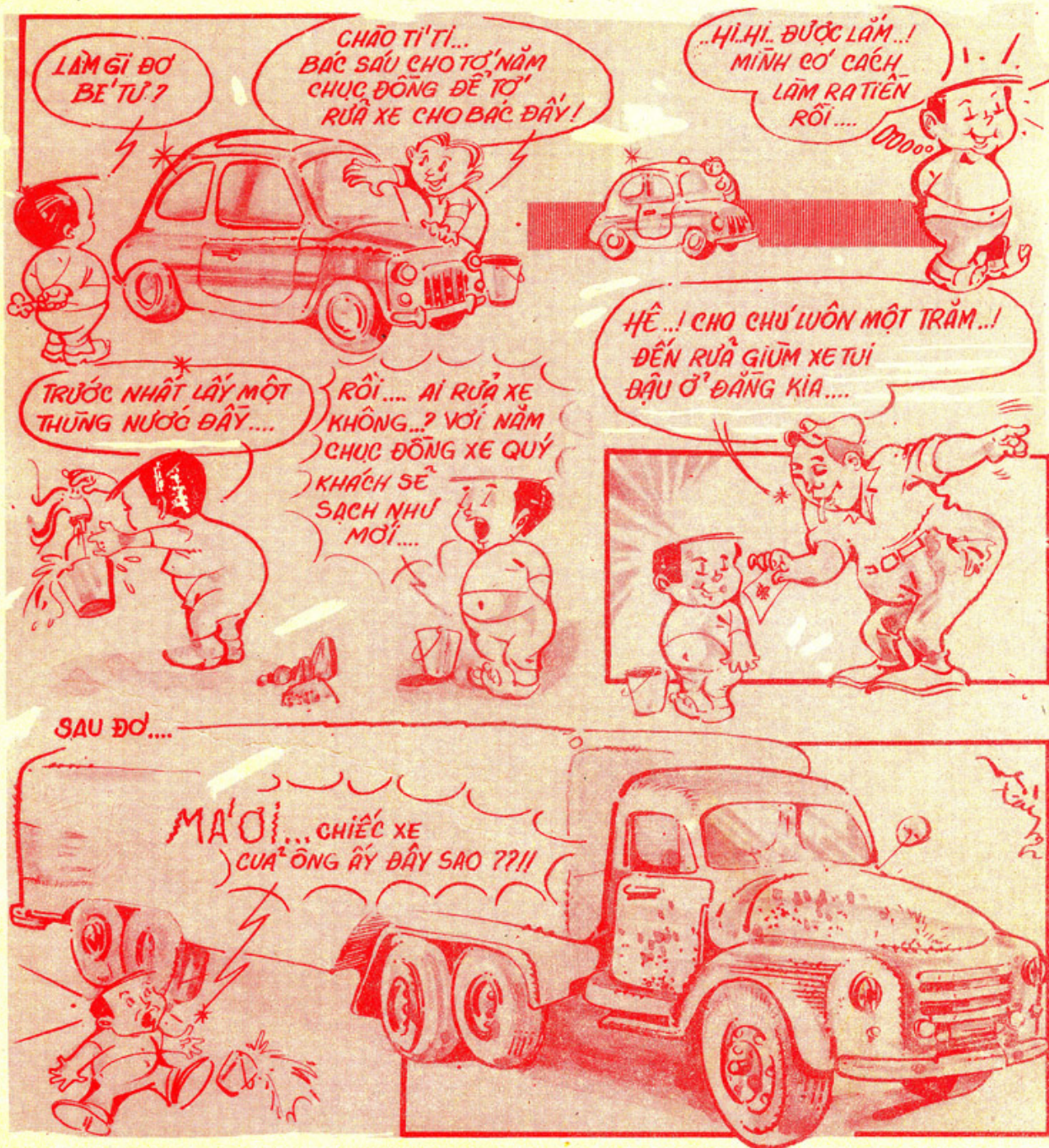
— Không thể được ông à. Bữa qua, tôi vừa ăn bên đó, và ông ta đã gửi tôi qua bên đây.

QUA ÔNG KÍNH BÁC SÁU RÊU

Tranh vui trọn kỳ của NGUYỄN TÀI

* SÁNG TÁC * SÁNG TÁC *

một chuyến đi rừng

NGUYỄN THỊ HOÀNG HÔN

Buổi trưa vùng rừng núi Lai Khê buồn làm sao ! Không gian yên lặng như say giấc. Nàng mây trắng ngủ lửng lơ trên không. Hai tà áo nàng đông đưa trong gió nhẹ. Căn nhà nhỏ bé vắng lặng. Này nhé ba đi làm rồi, mẹ đang loay hoay với kim chỉ, các anh chị đi học cả. Bé cố ngủ theo lời mẹ mà chả được. Tiếng gió rít trên rừng hòa tiếng chim hót véo von nghe thật êm tai. Bé cảm thấy nôn nao trong dạ và... bé lên mẹ vào rừng.

Bây giờ là mùa khai trường, mùa lá rừng trải đầy các lối. Bé chạy nhanh trên lá. Tiếng lá xào xạc như chào mừng. Bé lội ngang dòng suối. Mấy gập đá nằm ở đây thật nhẵn và sạch quá. Nước suối róc rách chảy len qua chân bé mát rượi ! Những cụm rong bèo tí nhấp nhô trên làn nước như tô điểm tấm lụa thiên nhiên thêm đẹp. Bé nghịch nước một lúc rồi từ giã dòng suối vào sâu hơn trong rừng. Cỏ non được tắm những trận mưa thu trở nên óng ánh. Hoa dại mọc sen vào cỏ như một tấm hàng hoa. Bé hái một ít hoa màu tím, màu vàng làm duyên trên mái tóc. Một chú chim riu rít trên cành như thúc dục bé. Đôi chân bé nhanh quít trên nệm lá.Ồ ! một khu rừng, đúng hơn là một vườn ngự uyển ; «tuyệt đẹp» ! Bé thăm nghĩ. Hoa trăm màu rung rinh trong gió.

Bướm vạn sắc tung tăng bay lượn. Thấp thoáng xa xa chú nai vàng ngơ ngác nhìn lá rơi. Một cậu thỏ bạch bạo dạn đến gần như muốn làm quen. Bé ngỡ mình là vị công chúa đang ngự giữa vườn hoa trong hoàng cung rực rỡ của vua cha. Bé hồn nhiên đuổi theo chú bướm vàng.

Thần đêm lại trở về ngự trị không gian. Chiếc áo thần chạm ngọc lấp lánh tuyệt đẹp ! Bé cảm thấy sợ sợ và quay gót trở về. Nhưng bé không nhớ rõ đường. Lời mẹ khuyên bảo dạn dò vang rõ trong trí. Bé hối hận quá ! Gương mặt bé hiện rõ nỗi lo âu. Bầy nháo nhác chuyển cây làm bé hoảng hốt. Sau cây cỏ thụ có một bóng đen với đôi mắt như đèn. Bóng đen găm vang. Bé run rẩy nhận ra đó là một con hổ. Và bé thét lên tuyệt vọng...

Văng vẳng bên tai bé có tiếng mẹ gọi. Bé ngơ ngác giữa căn phòng êm ấm. Thì ra chuyện vừa qua chỉ là... một giấc mơ !

Nguyễn Thị Hoàng-Hôn

CHIÊN TRẬN TUỔI THƠ

* TUẤN PHƯƠNG

Ánh nắng chiếu qua khe cửa làm cho Phương thức dậy, nó dụi mắt đứng dậy. Bỗng có tiếng thằng Tâm bạn nó gọi : «Phương ơi đi hành quân» Phương đáp lời thằng bạn : Khoan chờ tớ rửa mặt đã, nói xong nó đi vội ra sau rửa mặt thật nhanh lấy vội cái súng cao su đeo vào cổ rồi chạy tuốt ra đường.

Bạn nó đã đến đầy đủ nào thằng Tâm, thằng Phước, thằng Hoàng, thằng Hải, thằng Dũng, Phương liền dẫn hết bọn ra bãi cát ở mé rạch, nó hỏi cả thằng Hải : «Ê Hải tặc chặn xe đồ có đem cái đồ theo không ?» Thằng Hải đáp có chứ rồi nó móc trong túi áo ra một bọc muối ớt dầm sẵn, làm các tể bào nước miếng của chúng liền hoạt động dữ dội. Thằng Phước hỏi bạn : «Tụi bây cời áo ra hết chỉ thằng Hải được mặc áo thôi, rồi đem giấu trong bụi cây đi, có thằng nào không mặc quần sọt không ? Thằng Phước nói đủ hết nhưng quần tớ mua ở chợ, túi ngăn bỏ dạn không được nhiều. Phương nói : Vậy cũng được.

Bây giờ tao xung phong thằng Hải theo bản yểm trợ, thằng Tâm với thằng Dũng bọc lên 2 đầu rạch đánh tấp vào hông tụi nó, nhớ đi cho êm kẻo tụi nó thấy là bỏ bu, còn thằng Phước với thằng Hoàng leo lên cây bắn nếu thấy tụi tao rút về thì bắn yểm trợ nếu nghe cời lệnh thì rút qua luôn.

Dặn xong nó liền lội qua phía bên kia thằng Hải bám theo sau nó thủ sẵn súng cao su, còn lại mấy đứa liền làm theo lời thằng Phương một cách nhanh chóng.

Cặp Phương và Hải lội qua rạch tới khoảng sân cỏ tụi nó thận trọng hơn. Qua được sân cỏ thì nó đã nhìn thấy con rạch thứ hai là nơi chúng sẽ «ăn hàng», đã thận trọng nó càng thận trọng hơn, bỗng có tiếng sì sào

trong đường dẫn ra cen rạch, thằng Phương đưa mắt ra hiệu cho thằng Hải. Im lặng nó núp ở một gốc cây quan sát, đúng là địch thủ của nó. Nó dương súng cao su canh thật kỹ thằng Hải cũng vậy, chúng nó là 2 tay súng cừ khôi nhất trong «Lục Hồ Đồ Long» chúng qua rạch này vì ở đây có một cây táo vô chủ mọc ở bờ rạch, nhân một bữa nọ theo mẹ đi ăn cỗ nhìn thấy và rủ bọn nó đi hái nhưng bị bọn «THẬP TAM THÁI BẢO» bên ấy đánh chạy có cớ. Nên hôm nay nó quyết chiếm lấy cây táo và thanh toán bọn kia. Bọn kia đang đi nói chuyện vui vẻ bỗng : bịch bịch một thằng ôm bắp đùi một thằng ôm ống quyển rên la đau đớn. Bọn kia thấy chuyện kỳ lạ hỏi han tại sao thì bỗng thằng bị đạn ở bắp đùi la lên : «Chết rồi tụi «Rạch Dừa» qua đánh mình» vì nó đã thấy thằng Hải. Nhưng không kịp thì hai tiếng bịch bịch tiếp theo thêm 2 thằng bị đạn, Thằng Phương nói hay quá thằng Dũng và thằng Tâm cũng nhận được địch thủ rồi, tao bắn yểm trợ mấy thồi còi cho thằng Phước với thằng Hoàng qua luôn. Thằng Hải liền rút ra sau dứt tay vào miệng thối hoét một cái, bên kia thằng Hoàng thằng Phước nhận được lệnh liền tiến qua.

Bọn «Thập Tam Thái Bảo» tưởng chỉ có Hải với Phương ở phía trước nên tấn công tới, liền đó 2 tiếng bịch bịch thêm hai anh chàng «Thập tam thái bảo» bị đạn của Tâm và Dũng nên nó mới khám phá ra trận thế của «Lục Hồ Đồ Long». Chúng bắt đầu thận trọng hơn. Thằng Hoàng vừa đến mặt trận thì «bốp» viên đạn sọt ống chân nó trúng vào thân cây bẻ nát, nó hốt hoảng núp vào gốc cây.

Bỗng có tiếng thằng Phương oang oang «Bớ Thập tam thái bảo chúng bây đã bị thiệt hại nặng nề hãy nhường lại bảo vật mà rút lui đi, ta cho mi một phút suy nghĩ».

Nó vừa dứt lời thì bên kia có tiếng đáp lại : «Ồ Lục Thích Khách chơi trò núp bóng chẳng hay, sức mấy mà «thập tam tiên bối» nhường bảo vật lại cho lũ súc sinh chúng bây.»

Bên này Phương đáp lại : « Hỡi Thập tam cầu tặc» người chê ta núp bóng vậy chớ ai ý đồng hiệp người không vũ khí.»

Bên bọn kia không có tiếng đáp lại. Phương kêu Hải : « Ê Hải ra dụ địch đi. Như có dự tính trước thằng Hải nhảy ra khỏi chỗ núp, thủ sẵn súng cao su tiến tới.

Bọn kia thấy thằng Hải bước ra vì không liên kết được với nhau và mới bị khủng hoảng tinh thần nên chẳng kịp suy nghĩ liền rời chỗ núp ủa ra nhắm bắn Hải đề trả thù cho bạn, Bịch ! Một viên đạn trúng ngay bụng thằng Hải, nó ôm bụng lăn cù dưới đất.

Và tiếp theo đó tiếng bịch, bịch liên tiếp trúng vào bọn « thập tam » làm chúng chạy có cớ.

Phương hãnh diện bước ra khỏi chỗ núp đỡ thằng Hải dậy nói ; Mấy quả là cừ khôi mà có trúng chỗ khác không ? Thằng Hải lắc đầu nói « tụi nó bắn mạnh quá làm tức ngực thấy bà» nói xong nó móc trong áo ra một tấm carton liệng xuống đất. Cả bọn cười vang !

Phương nói với thằng Phước thằng Hoàng : « Ê leo lên đi tụi tớ canh chừng cho, nhớ hái táo cho ngon và lớn đó. »

Phước và Hoàng vua leo cây trong bọn lẳng lẳng móc trong túi ra 2 cái bao NYLON mỗi đứa một cái leo lên cây lật lia lật lia.

Dưới này bọn còn lại kể chuyện tuyên truyền, thằng Hùng trên cây nói vọng xuống « may mà tụi nó bắn dở chớ thôi tớ đã thành thương phế binh rồi, Cả bọn cười vang.

Bọn thằng Phương sung sướng trở về hậu cứ với hai túi bảo vật đầy ắp. Thằng Hải xé bịch mứt ớt ra, cả bọn xơi bảo vật với muối ớt một cách ngon lành. Ăn vừa xong nước trong rạch đã dâng cao, cả bọn liền xuống tắm một mẻ, trút bao mùi uế khí của chiến trường.

Ảnh hoàng hôn bắt đầu lộ dạng chúng nó trở về nhà, trên môi còn đọng lại nụ cười chiến thắng.

TUẤN PHƯƠNG

BỨC HỌA NỔI DANH

Nhật Thê Giới

Tại bảo tàng viện của thành phố Paris, trung tâm sưu tầm đồ cổ hoàng tộc, lần trong đám kỷ vật có một bức tranh tuyệt đẹp của họa sĩ tài danh tên là Léonard de Vinci.

Bức họa chân dung nhỏ này được coi là một đại kiệt tác của nước Ý. Đã từ lâu khách yêu tranh khắp nơi trên thế giới lũ lượt tới đây để chiêm ngưỡng và nhỏ lòng thêm muốn. Nhưng bức tranh được xem như là một vật vô giá nên không ai có thể mua được. Bức tranh có chiều dài 77 cm và ngang 53 cm, được sáng tác trong khoảng thời gian từ năm 1503 đến 1506. Chân dung của người đàn bà trong tranh tên LISA vợ của một thương gia người Pháp, cư ngụ tại tỉnh Florence. Họa sĩ tài ba Vinci đã dùng nét cọ thần tình, tạo nên một nụ cười thật kín đáo trên khuôn mặt hiền hậu rất dễ thương và ưa nhìn. Vua Francois đệ nhất đã mua nó với giá 4.000 lượng vàng lúc đầu tiên. Năm 1911, đại tác phẩm vô giá này bị đánh cắp khỏi bảo tàng viện. Mãi đến năm 1915 mới tìm lại được, và trưng bày cho công chúng xem đến ngày nay.

TRINH CÔNG TRUYỀN
(Sưu tầm)

KHÔNG MAY

Hai anh em bạn rất nghèo, góp tiền mua một ly rượu độc nhất.

Người đầu tiên bắt đầu uống trước và anh ta uống hết ly.

— Đồ tôi, sao anh không để cho tôi một nửa. Người kia nói :

— Không thể được, một nửa của tôi, nó ở dưới đáy.

thiếu nhi/15

Vườn hồng

ĐỖ PHƯƠNG KHANH phụ trách

Thư của em T.N.T. Chợ Lớn

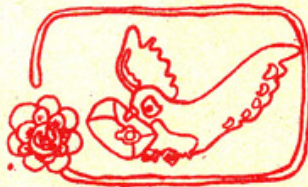
... Em là một đứa con trai nhiều mặc cảm nhất đấy chị. Sở dĩ em có mặc cảm là vì em bị tật lè, cho nên ra đường dễ gặp đứa nào quen là nó nói «lè! lè đi đâu đó mày» hoặc «lè hạng mấy hả mày». Em hận lắm, nhiều lúc muốn cho tụi nó mỗi đứa một quả vào quai hàm cho nó bể hàm hạ luôn, nhưng rồi em lại dần được. Cho nên em ít bạn, có lẽ vì em có tật, coi xấu xí nên tụi nó chẳng thèm chơi với em. Chị ơi! em rất buồn, chị có sách gì hay nhất là loại học làm người thì chị chỉ cho em đọc với chị nhé.

Trả lời:

Em có một đức tính đáng quý lắm. Đó là em đã biết dần cơn nóng giận đi mà không tặng bạn em một quả vào quai hàm. Em có bí quyết gì để có thể điềm tĩnh được như vậy thì cho chị biết để chị thì cho các bạn Thiếu Nhi còn nóng tính em nhé.

Có một điều rất đáng tiếc cho mọi người là rất nhiều khi, dù hoàn toàn không cố ý làm đau khổ người khác, nhưng chỉ vì vô tình mà đã khiến cho kẻ khác đau khổ vô cùng. Tỷ như trường hợp của em, chị tin chắc rằng với tính hiếu hòa,

điềm đạm của em, bạn em không ghét em đâu, mà còn thương em nữa chứ. Nhưng bản tính con người là thích khôi hài, muốn đùa dỡn người khác, cho nên mới tặng em cái biệt hiệu như vậy, chỉ có ý dỡn em thôi, đâu ngờ lại gây đau buồn ảnh hưởng đến tinh thần em quá vậy. Cũng may mà em lại biết dần cơn nóng. Chữ nếu không thì hẳn là đã xảy ra bao cuộc đụng độ rồi em nhỉ? Có 1 câu danh ngôn đại ý: «Nếu bạn tôi chột một mắt, tôi sẽ nhìn nghiêng». Có nghĩa là không bao giờ nên soi mói vào cái điều khiếm khuyết của bạn. Phép lịch sự sơ đẳng cũng dạy rằng đừng bao giờ nhìn vào dấu tích của một người tàn tật. Vì như vậy là làm cho người ta tủi

lòng, sinh mặc cảm. Chị thấy về phương diện mở mang kiến thức thì được mọi người coi làm trọng nên hàng ngày bao nhà bác học, học giả, kỹ sư tìm tòi viết lách in ra bao nhiêu là sách. Mà mở mang tấm lòng nhân ái, chỉ cần suy nghĩ, đặt địa vị mình vào người để mà xử thế, để cho mọi người được yên vui, khỏi đau lòng, thì lại không được khuyến khích như phần học vấn. Chính tấm lòng nhân ái, mới ích lợi sâu xa cho những người xung quanh em ạ. Càng ngày các bạn em càng lớn, chị

mong trí xét đoán của các bạn em cũng ngày nở thêm, để họ nhận thấy cái hậu quả tai hại trong hành động rất vô tình của họ. Còn về phần em, đã có được đức tự chủ rất đáng quý, chị mong từ nay em sẽ giải tỏa cái mặc cảm là mình có tật, mình xấu đi em ạ. Này nhé, có biết bao danh nhân xấu ghê lắm (đọc sách thấy hoài, chị viết ra sợ nhầm quá) mà lịch sử lưu danh, mình vẫn thần phục, đâu có vì cái xấu của họ mà coi thường họ. Em đã có nhiều đức tính, lại thêm tính ham đọc sách thì quý vô cùng. Vì nhờ biết học mệnh

mông, con người em sẽ ngày càng tiến bộ, trở nên sâu sắc. Như thế, em mới là một người, chứ nếu em chỉ đẹp ở bề ngoài, mà tâm hồn em rỗng tuếch, chẳng hiểu biết gì cả, thì cũng chỉ như cái hình nhân của hàng mã mà thôi em ạ.

Chú nhật em ghé tòa soạn, Thư Viện Thiếu Nhi có một số sách «Học làm người» chị sẽ lựa dùm em để em mượn về mà coi. Ngoài ra, em cũng nên đọc thêm các tác phẩm văn chương, để cho tâm hồn thêm phong phú và tươi mát. Đừng có tự ti vì cái tật lè. Nếu em tàn ác, em làm hại nhiều người. Em lè, hoàn toàn không làm phiền ai. Chị mong các bạn em sẽ hiểu điều đó. Và nếu họ không trau dồi nhân cách, thì một ngày kia họ sẽ rất đáng xấu hổ khi thấy tương lai ngời sáng của em.

Chị Đ.P.K

VƯỜN HỒNG * VƯỜN HỒNG * VƯỜN HỒNG * VƯỜN HỒNG * VƯỜN HỒNG

Tay Ngọc

BÊN

BẾP

HỒNG

Cá Phi dứt lò

Hôm nay, tôi xin cống hiến với các bạn món cá phi dứt lò này để các bạn sẽ biểu diễn cho ba má thưởng thức.

VẬT LIỆU :

- 100 gram bơ
- Một con cá có vẩy nặng chừng 600, 700 gram
- Vài nhánh họ
- Vài tép hành hoa
- Mấy cây ngò, rau thơm
- Một trái ớt nhỏ (nhiều ít tùy thích)
- Muối (chừng một muỗng nhỏ)
- 1 ly rượu trắng

THỜI GIAN ĐỂ LÀM :

- Sửa soạn chừng 15 phút
- Đốt trong lò 40 phút

GÁCH LÀM :

Mua một con cá cỡ nói trên, loại cá có vẩy, moi sạch ruột và đánh vẩy cẩn thận, rửa sạch, để ráo nước. Xắt ngò, rau thơm, ớt cho nhỏ, thêm chút muối, hành và họ xắt nhỏ, rồi cho 50 gram bơ vào trộn đều, đem nhồi vào cá.

Trét bên ngoài cá 50gram bơ còn lại, rắc lên chút muối đặt vào lò nướng, rồi lấy một ly rượu trắng tưới đều lên con cá.

Bạn có thể ăn món cá này với bánh mì nướng hoặc cuốn bánh tráng và rau xà lách.

Thưa chị Khanh, em xin dừng bút nơi đây để nhường «đất» cho các bạn em. Xin chúc chị (nếu chị thích làm) và các bạn làm được vừa miệng.

HẢI LY

TẬP LÀM CƠM

Bữa nay em tập làm cơm
Vị lần thứ nhất (nên) cơm «thơm»
quá chừng
Em thẹn mặt đỏ từng bừng
Bây giờ chắc mẹ hết «cưng» bé Đào !
Hu ! Hu !

(Theo văn bài «Lỡ tay» của Thơ
Thơ báo Thiếu Nhi số 8).

TÔ THỊ TRANG

Bút hiệu : Mạc thy Trang

bông hồng
CHO GIA ĐÌNH

CHỊ

Chị Hạnh kính yêu của em !

Chị ơi !

Khi em cầm... bút máy lên để viết bài này, em nghĩ đến chị thật nhiều. Nghĩ mà rất thương chị. Thế nên, em xin kính tặng chị đôi dòng chữ thương yêu này, của em ; trong mục «**BÔNG HỒNG CHO GIA ĐÌNH**» chị nhé ?

Dù chị đã có chồng rồi. Chị có năm mặt cháu rồi còn gì ? Thế nên, bồn phận của chị là : vợ phải lo cho chồng, mẹ phải lo cho con ; và phải quán xuyến mọi việc trong gia đình. «Một người con gái khi đã về nhà chồng, thì phải gánh vác giang sơn nhà chồng» chứ ỉ ? Dĩ nhiên là như thế rồi !

Nhưng chị của em không cho như thế là xong ; mà chị lại tự xét mình còn phải có bồn phận... ngoại lệ nữa. Đó là bồn phận làm con, làm chị. Lòng hiếu thảo của chị luôn luôn lúc nào cũng nghĩ đến mẹ, đến em của chị. Nên dù phải lo cho con cái, gia đình ; nhưng chị không bao giờ quên mẹ, quên em ; đang sống khổ cực lao lung trong kiếp nghèo. (Thì lúc chị còn ở với mẹ, nhà mình cũng vẫn nghèo. xác xơ ra, đấy nhĩ ?). Nên chị một phần nào giúp đỡ cho mẹ, cho em...

Điều làm em cảm động nhưt là chị tỏ ra lo cho tương lai của em sau này. Chị lo cho em đủ thứ ! chị sốt sắng trong việc học của em ; chị mong cho em được học hành đến nơi đến chốn, để được ấm thân, không bị khổ cực như hoàn cảnh bây giờ... — Và chị sẵn sàng cung cấp cho em những gì mà em cần đến. Cả đến việc sách báo mà em coi hàng tuần ; việc tem thư giấy má để em tập viết văn, làm thơ gởi đi đăng báo ; chị cũng lo cho em nốt ! (khi biết rằng nó có lợi ích cho em, là món ăn tinh thần lành mạnh, giúp cho kiến thức con người thêm mở mang ra)...

Chị quả thật là một người chị hiếm có !

Em kính yêu chị cũng vì thế đó !..

Chị Hạnh kính yêu của em !

Dù chữ ít nhưng lòng nhiều ! Em viết cho chị đôi dòng nhưng nó chứa cả một tấm lòng thương kính của em. Dài dòng mà không thật thà thì dài dòng làm chi phải không chị ? Nên em xin phép chị cho em dừng bút ở nơi đây, với cả lòng thương yêu trao về chị.

Nè chị ơi ! Em đổ chị nè ! Chị biết khi em dừng bút rồi, em sẽ làm gì trước tiên không ?... Em sẽ... em sẽ... đập nắp... bút máy vào !..

Kính bút

Đưa em lém của chị.

LÊ-TRUNG (Biên Hòa)

Đi mua đồ

Mỗi khi phải đi mua đồ, chị ngán nhất là cái nạn mặc cả. Chẳng biết là họ sẽ nói thách đến mức nào, nhất là món đồ lạ, đã lâu mình không mua. Có người chỉ nói hơn giá bán chừng hai chục phần trăm. Nhưng cũng có người nói thách tới gấp ba lần. Món đồ đáng giá hai trăm, gặp người nói thách tới 600, nếu mình tưởng họ nói gần đúng giá, trả họ bốn hoặc năm trăm là mình mua hớ, rất tốn tiền của ba má. Còn nếu họ nói thách ít, ra giá 300d thôi, mình lại tưởng họ thuộc loại nói thách, mình trả họ 100d, thì có thể sẽ xảy ra một màn nói chạnh chua cay đắng, nếu họ dừ dừ, rồi nếu mình cũng dừ dừ thì có khi tiếp theo sẽ là một màn cãi nhau, như thế thì buồn ghê lắm đấy nhé. Vậy các em thử theo một vài kinh nghiệm này coi sao. Mỗi khi đi mua hàng, đầu tiên là các em coi xem hàng nào đang có người mua, nếu họ đang trả giá món hàng mình mua thì càng tốt, chỉ việc chờ nếu giá mua tương đối hợp với túi tiền, ta sẽ đỡ tốn công mặc cả. Nếu mua món hàng lạ, không biết tỷ lệ nói thách, thì đầu tiên em nên hỏi giá một món mà các em đã biết giá, như thế các em sẽ biết bà bán hàng nói thách nhiều hay ít để liệu mà mặc cả.

Người mình có lệ kiêng khem, lựa người mở hàng, thành ra nhiều khi họ nói thách rồi cứ bắt mình phải trả giá mở hàng. Trả ít sợ họ lườm nguýt. Trả cao thì lại bị mua hớ. Vậy tốt hơn hết nên đi mua trễ một chút. Quãng sau rọ giờ sáng thì thường là hàng nào cũng đã bán mở hàng, mình khỏi áy náy. Trả giá rồi nếu họ có nói nặng nhẹ, chị xin các em đừng trả lời. Cái cảnh hai người đứng tranh luận cãi nhau nó kỳ cục, mất hết nét duyên dáng. Đừng vì một người xa lạ, có thể cả đời mình sẽ không còn gặp lần nữa, mà khiến cho nhân cách mình bị sút mẻ, các em nhé.

Chị ước mong thương gia nước mình sẽ cải tổ lại lề lối làm việc. Bởi vì cái sự nói thách trả giá rất mất thì giờ cho cả hai bên. Nếu đề giá

đúng, người mua chỉ việc coi qua, thấy vừa ý thì mua, cuộc mua bán xong trong vài phút, nhà hàng sẽ tiếp khách khác, khách mua sẽ làm việc khác, công việc mau lẹ, năng suất sẽ tăng, giường máy quốc gia sẽ vận

chuyển nhanh chóng vì thời giờ của mọi công dân được sử dụng đúng chỗ, không bị lãng phí.

Sự nói thách đề có thể khiến cho một vài người không quen mua bán bị lằm mà mua hớ, mới coi thì tưởng người bán có lợi, sâu xa thì người mua bị thiệt thòi, và người bán cũng không có lợi đâu. Bởi vì với thời gian bán cho một người theo kiểu nói thách và trả giá, nếu bán theo giá nhất định, nhà hàng sẽ có thể bán cho 3, 4 người khách, số lợi tuy ít nhưng nhờ bán nhiều nên vẫn có lời nhiều, mà lại gây được cảm tình nơi người mua. Cái sự mua bán mặc cả hiện nay nó tạo cho giới mua hàng một cảm giác bất ổn ghê lắm. Đi mua hàng có cảm tưởng như sắp bước vào võ đài. Phải dự bị sẵn bản lĩnh, buồn lắm em ạ. Hai người tươi cười với nhau mà lòng nghi kỵ, một bên răn làm cho người ta mắc vào cái bẫy nói thách, cho người ta phải mua hớ, một bên dứ có mua được hàng cũng cứ nghi nghi là mình mua hớ và không thấy cảm tình với người bán hàng.

Kinh nghiệm riêng của chị là cứ mua hàng của người quen mà mình đã tín nhiệm, giá cả phải chăng, khỏi mất thì giờ, hai bên đều có lợi, lại tránh được sự giả mạo mà mình có thể lằm, các em ạ.

Chị Đ.P.K.

MỆO VẬT

— Khi các bạn làm mứt, muốn giữ được lâu, các bạn hãy lược sôi các chai hũ dùng để đựng mứt, sau đó đổ áp trên một miếng vải sạch cho đến khi các hũ này thật khô rồi hãy cho mứt vào.

— Muốn bình đựng nước và chậu hoa sáng bóng bạn hãy rửa chúng bằng dấm với một nắm muối to hạt.

— Bạn làm món thịt bò bí tết hay bất cứ thức ăn nào cần mỡ, dầu

hay bơ, bạn hay bị chúng bắn tung toé khi bị đun nóng.

Các tia dầu mỡ hay bơ nóng đổ bắn vào mặt mũi thật là khó chịu và dĩ nhiên nó làm cho các tay ngọc rât mặt. Tội nghiệp!

Muốn tránh cái họa đó, tôi xin bày một mẹo vặt rất giản dị, không tốn công và thật dễ làm:

Trước khi cho dầu, mỡ, bạn hãy lấy một chút muối bỏ vào đáy song chảo...

Các tay ngọc hãy làm thử coi.

Luân Hay

Trường : Jeanne D'arc — Huế

Lớp Nhất Sĩ số 43

Tên : Lê thị Giáng Châu

Điểm : 7/10

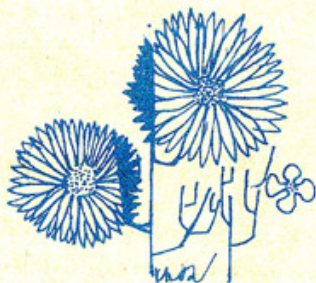
Lời phê của giáo viên

Ý diễn tả mạch lạc

— Trời nắng gay gắt, bầu trời cao xanh biếc, không một vân mây. Không một ngọn gió trong bầu không khí nặng nề, cả thôn xóm chìm ngập trong cái nắng gay gắt, ray rứt. Vài người nông phu dẫn trâu lững thững đi về nhà, mình con trâu đen bóng, trông nó có vẻ uể oải. Người và vật chìm đắm trong sự yên tĩnh lạ thường.

— Bỗng từ phía Đông Bắc, mây đen kéo lại từ từ và giăng đầy bầu trời, trời tối sầm lại, màu mây biến ra nhợt nhạt trong một thứ ánh sáng mờ ảo. Vài tia chớp sáng loè trong đám mây đen, và tiếp theo là một tiếng nổ long trời lở đất, cuồng phong rít ào ào; nhà cửa, cây cối ngã nghiêng. Mưa rút như thác lũ. Trời tối hẳn, sấm chớp liên hồi hòa với tiếng rít khô khan của gió, tiếng tre sột soạt, tiếng kêu cứu tạo thành một âm thanh hỗn độn, ghê rợn. Gió rít lên đập vào những cây cối trong xóm, những cành cây liễu nằm rạp xuống tận mặt đất và những nhánh cây khô kêu cọt két. Mưa đổ xuống như một bức tường kiên cố từ trên trời xuống mặt đất. Những tia chớp loé lên như những tia sáng bạc gieo ánh sáng rùng rợn, huyền ảo ra chung quanh rồi vụt tắt. Khiến trời đã tối lại càng thêm tối. Âm một tiếng, cây đa ở đầu xóm đã sụp đổ, bụi bay mù mịt, tiếng kêu cứu thất thanh như chìm vào khoảng tối trước mặt. Bóng tối dày

đặc bao trùm vạn vật. Dãy núi ở tận chân trời thấp thoáng sau làn mưa trông đen kịt. Tiếng sóng của con sông nhỏ vỗ ì ầm vào mạn đê nghe như tiếng găm dử của một mãnh thú trong cơn cuồng loạn. Con đê càng lúc càng hung hãn, trước mãnh lực tàn khốc ấy, xóm chỉ còn là một biển nước mênh mông, nhà cửa sụp đổ, đàn bà trẻ con nheo nhóc đi cư. Cây cối tiêu điều. Ngôi miếu thờ đức Không tử chỉ còn bốn bức tường trơ trọi mọc lên giữa biển nước.

NHỮNG CON SỐ VỀ NGƯỜI TA

— Cứ mỗi 1 m/m³ máu trong người của ta thì có từ 6.000 đến 8.000 bạch huyết cầu.

— Tất cả những đường gân máu trong cơ thể, nếu đem nối lại với nhau thì sẽ được một sợi gân dài 560.000 km.

Sau hơn một tiếng rưỡi đồng hồ, mà tưởng như một thế kỷ, cơn dông nguôi dần, bầu trời trở nên quang đãng. Trên nền trời, sắc da cam chói lọi, những vách đỏ thâm xoè ra như những nan quạt bằng ngọc lưu. Mặt trời hiện ra chói lọi sau đám mây tím giải ngang. Nhưng cảnh vật đã trở nên tiêu điều, xơ xác, con đường đất đỏ đi vào làng loang lổ những vũng nước, không có một căn nhà nào là nguyên vẹn. Lũy tre gãy đổ, điều tàn. Và công cuộc cứu trợ bắt đầu.

— Toàn thể khối dạ dày của con người có một dung tích là 1.200 cm³.

— Mỗi năm mắt ta mở và nhắm tất cả 4.000.000 lần.

— Mỗi ngày tinh trung bình có 50.000 hình ảnh được ghi vào mắt và chuyển vào óc.

— Mỗi năm quả tim của chúng ta đập tất cả 36.792.000 lần.

— Diện tích của óc là 2.100 cm².

— Các nhà bác học cho biết các đường dây từ trái thận chạy tới bọng đái ra đến chỗ bài tiết dài tới 22 km.

— Mỗi ngày, một người bài tiết ra 1 lít mồ hôi.

— Bề dày của da là 1 m/m, riêng da bàn chân thì dày 2 m/m.

— Toàn thể bộ xương người có tất cả là 208 đốt.

HUỲNH ĐĂNG KHOA

A B C D E F G H I K L M N

Ô CHỮ NAI NGO' NGÁC

1
2
3
4
5

bướm TRONG VƯỜN

một ngày của mùa thu

Sáng nay trời lành lạnh
Trong cơn buồn mong manh
Sương thấm nhanh vào tóc
Đôi mắt nai long lanh
Rời chiều nao mây ngủ
Gió đưa hồn như ru
Trời âm u mây xám
Mưa nhuộm bạc mùa thu
Màn đêm dần phủ kín
Vạn vật trong im lìm
Vạn vật chìm vào tối
Mưa thấm lạnh đời sim
Mọi người vui chào đón
Bình minh chim véo von
Lá hoa chợt thức giấc
Gợi tình yêu nước non

THÁI KHANH LPC

hồn học trò (Gởi em đó, Cỏ Tim)

Giữ mắt trong hoài nhớ bé thơ
Ngàn cây lá xếp tự bao giờ
Bé nghe không gió về nhân nhủ
Lời thiết tha cho hồn ngây thơ.
Bé có nhớ hoa chiều lang thang ?
Gió mây nhốt mấy cụm hoà vàng ?
Bên trường bé cồng vôi cò kính
Chân non ngại bước nỗi gian nan

Chim nhỏ trú chân giữa ngọc ngà
Bé cười môi thắm nét kiều sa
Hoa mới nở mau ra ngát lá
Ép giữa giấy trong hồn thiết tha.
Nét chữ ngoan với màu mực xanh
Ngủ yên giữa giấy trắng muôn tình
Tay bé mềm xinh như bông bươm
Màu giấy chậm hồng nét nguyên
trình.

Tay quen cầm bút bé chép bài
Hồn nghe lời giảng với ngất ngây
Nụ hoa nở giữa lòng thanh khiết
Giữ hoài bé nhẽ tuổi thơ ngây.

CỎ BIẾC
(bn Hoa Tiên)

lời cho em bé mồ côi

Cho em, đứa trẻ mồ côi
Tình anh chân thật qua đôi dòng này
Ta ôm em trọn vòng tay
Ru cho em ngủ thật say giấc nồng
Thương em thân phận long đong
Thương em tuổi đại vào vòng đáng
cay

Ta mua em cả sầu này
Đề cho em vẹn chuỗi ngày măng non
Mai sau cho dấu mắt còn
Tình thương anh vẫn mãi còn trong
em

HOÀI SƠN

giữa biển khơi

Trùng dương bát ngát vô bờ
Con thuyền bé nhỏ dật dờ bấp bênh
Thuyền con giữa biển lênh đênh
Chờ cơn sóng lớn tan tành mất tăm

HA3

Bút nhóm ABC Long Khánh

tìm về tuổi thơ

Sợi nắng loang màu tím
Trên cành khô xác xơ
Người lữ hành tìm kiếm
Những ước vọng tuổi thơ
Chiều nào ra đồng trống
Thả cho diều bay cao

Bay cao như ước vọng
Tít lên tận ông sao
Tay trong tay nhay múa
Vui ca hát triển miên
Như cánh đồng thơm lúa
Trong sạch và hồn nhiên
Bên suối đàn róc rách
Từng đười bướm hái hoa
Mải chơi nên mẹ trách
Nũng nịu rồi được quà
Dù đồng khô cỏ cháy
Vẫn thấy mến thấy thương
Yêu từng cánh hoa đại
Vì đó là quê hương
Tuổi buồn thêm chông chất
Bên tâm hồn bơ vơ
Lữ khách đã đánh mất
Hồn nhiên của tuổi thơ

KHÁNH VÂN NGỌC LINH
(Gia đình Khánh Vân) .Thủ Đức

giao mùa

Em gọi mùa mưa đến cuộc đời
Đề nghe nhưng nhớ ngập tim côi
Đề thấy lòng em xao xuyến lại
Mơ hồ hoa trắng nở trên môi

*

Em gọi mùa hè đến giữa đêm
Thần thức nằng ve gọi im lìm
Phượng hồng trở lại trong hư ảo
Bóng hạ chợt về ru tóc em

*

Chiều chiều em vẫn ngồi hong tóc
Nhè nhẹ gió chiều lượn thiết tha
Chói rang vòm trời trắng mới mọc
Hồn lên triển tóc em hiền hòa

*

Mơ màng trong nắng lụa
Một mùa hạ qua mau
Gió tung từng lá úa
Gợi thương nhớ xanh xao

*

Em về góp lại trong hư ảo
Tất cả những gì của thuở xưa
Và một vầng tương lai chí hướng
Rẽ theo em về buổi giao mùa

HÀ MỘNG ÁI
"Áo Trắng Hoàng Diệu"

hè

Trong một thoáng tình cờ
Nghe ve sầu thổi giọng
Mới hay hè lạc lõng
Về đây tự bao giờ
Bạn bè mai xa rồi
Đề tôi về nhưng nhớ
Kỷ niệm xưa còn đó
Một mình tôi buồn thối
Trường yêu chữ bỏ ngổ
Thầy cũ về phương mô
Bàn đàn xưa lạc dấu
Như hồn tôi bây giờ
Ve sầu ơi ve sầu
Tuổi hồng xưa còn đâu
Đề lòng ta hiu quạnh
Thồn thức khúc kinh cầu
Mùa hè ơi mùa hè
Hồn ta chữ tái tê
Mến thương ngày tháng cũ
Nghe luyến nhớ tràn trề

Bạc Hà
(Đã nghỉ)

đôi lời

Từ thuở cha đi mang màu áo trận
Mẹ thức từng đêm cầu nguyện bình an
Nuôi đàn con nhỏ cuộc đời lận đận
Sống mẹ bán rong... chỉ một gánh hàng!

Cha chốn xa xăm dầm mưa dai nắng
Mẹ chốn quê nghèo ủ rũ chờ mong
Đàn con bé dại nhớ cha đi vắng
Vài đứa khóc lên — Mẹ buốt cả lòng

Thình thoảng nhận thư mẹ rơi nước mắt

Cưỡng quít hỏi con cha đã viết gì
Lớn, bé vây quanh lặng nghe con đọc
Dù hiểu, dù không cũng bớt sầu bi...

Cha chẳng về vì nước non binh biến
Vượt núi, băng rừng — cha mãi hành quân
Ba lô trĩu nặng, bên vùng hỏa tuyến
Con thấy thương cha, lệ đồ lưng chừng

Mẹ vẫn khuyên con ráng lo học tập
Mai mới nên người khỏi sống lầm than
Vui với đàn em, lòng con ghi khắc
Công khó mẹ cha sánh tựa đá vàng

Con đợi cha về — Hoa thanh bình nở
Đề bỏ những chiều hoang vắng băng khuâng

Con đợi cha về — Bình minh sáng rõ
Dưới mái nhà tranh hạnh phúc chào mừng...

TẠ LỆ VĂN
(Trung học Hoàng Diệu B.X)

mộng lên khơi

Giấy gói trà Ba đem đóng tập
Dạy mở lòng con chữ A B
Tay già triu mến cầm tay trẻ
Ồi! nét đồ xưa, nét vụng về

Cong queo đường mực, tím mộng tôi
Ngồi bút lá tre đẹp tuyệt vời
Không giấy hàng đôi mà vẫn thấy...
Trên trang vở mới mộng lên khơi.

Từng đêm dưới ánh đèn dầu phụng.
Ba đã dạy con tập đánh vần
Với chữ đầu tiên là chữ má.
Thơm mùi sữa ngọt bóng từ thân

Con mơ nữa lớn làm cô giáo
Dạy trẻ, cầm tay tập trẻ đồ
Hắn có nhiều khi cô giáo cũng...
Chạnh lòng nhớ lại lúc còn thơ...

Soan Hương
(Q H V Đ)

Vào trường

Mến về anh Sự
Mùa thu đến đây rồi,
Khắp chốn lá vàng rơi
Con đường từ muôn lối,
Tít tít tiếng reo cười.

Hôm nay bé vào trường.
Trường bé thật dễ thương.
Bên con đường sỏi trắng
Có bóng mát sân trường

Bé được học lớp năm
Ngồi bên cạnh nhỏ Tâm
Cái miệng luôn chum chim
Bé cố học thật chăm.

Bé ngồi ngay bàn đầu
Đôi mắt nhìn thật lâu.
Vào con người khà kỉnh,
Của cô giáo tên Châu.

Cô giáo của bé hiền,
Trông cô thật là duyên
Bé nhìn cô cười mãi
Hai má lúm đồng tiền.

Bỗng chuông báo giờ về
Bé cảm thấy buồn ghê
Thôi ta tạm biệt nhé
Mai trường lại gặp Khuê!

TYNA

em có nghe

Em có nghe tiết trời đang vào hạ
Nắng hong hồng khu vườn tốt xanh
tươi

Em có nghe giấc xuân đang tàn tàn
Ve hội hè, đình đám reo hát vui.
Em có nghe tiếng diều, ru vào hạ
Gió vi vu trên khắp nước non này
Quanh em có phượng hồng tươi vẩy
búa

Báo cho em hạ thăm đã trở về.
Em có nghe lúa vàng trên đồng nội
Đang dong đưa xinh xắn, đón hạ về
Em có nghe lòng em sướng chán chê
Ba tháng hạ vui chốn quê hương nhà.

ĐƠN KHA

trên đỉnh nhớ

Chừ em nhớ thuở nỏ đùa
Với bao mộng đẹp ngày xưa tuyệt vời
Đại khờ nhật lá vàng rơi
Chiều lên đồi hát vượn lời thơ ngây
Tháng năm dài tuổi xuân bay
Buồn trên màu tóc tàn phai nụ cười
Ngựa hồng khuất nẻo reo vui
Chừ em đứng khóc giữa trời rụng
sương.

NGUYỄN NGỌC HOÀNG
(Văn nghệ Máy định cao Mỹ Tho)

* SÁNG TÁC * SÁNG TÁC *

TRÌU MẾN VỀ CÔ

Có một lần nào đó Hằng nói với Hòa: — «Sao tớ thương cô Điệp ghê đi mi ạ!» Hòa cười đi đi mũi giấy xuống đất. Chừ em ngồi đây bằng khuân gờ nhẹ trang vở cũ. Giọng cô nhún nhún như còn văng vẳng đâu đây:

— «Nè! về nghỉ hè nhớ ôn lại mấy bài văn phạm không rồi quên hết đó nghe!».

Thưa cô! Con xin lỗi cô thật nhiều vì mãi chơi rên con chẳng ôn chỉ cả cô ơi! Bao kỷ niệm như nổi dậy trong giữa tim nhỏ bé của Hằng thật xa xăm cái năm đệ thất ấy nhưng sao con thấy nó gần gũi lạ cô ơi!

Hôm gần nghỉ hè cô dành cả một giờ đồng hồ để nói chuyện với chúng con! Giọng cô vang thật đều và ấm:

— «Cô thương chúng em ghê lắm! Cô muốn dạy chúng em hoài nhưng cô chỉ là một cô giáo đệ thất cô không dạy chương trình cao được đành vậy. Cô biết chắc các em dành nhiều cảm tình cho cô lắm nhưng... cô chẳng biết làm sao cả...»

Và còn nhiều lắm Hằng không nhớ được! Hằng chỉ nhớ màu xanh của áo cô lúc bấy giờ, đôi giày «ét-ca-panh» màu đen cũ kỹ cô đã đi nguyên một năm để vào trường dạy chúng con. Chỗ cô ngồi thật khiêm nhường cái bệ gạch hoa đỏ vàng ấy, vết giấy cô đã dẫm lên thật nhiều suốt chín tháng trời thương yêu dầm ắm trong căn phòng học nhỏ bé của ngôi trường Gia Long thân ái này! Hằng còn nhớ rõ lắm hôm chia tay trong lớp Cô đã lên lớp Hằng đầu tiên, trước cả các lớp khác và là

giáo sư đọc nhứt bước vào cái lớp 610 hôm đầu buồn nhất mà cũng vui mừng nhất của người học trò. «Hạ». Mùa Hạ đó! sao Hằng oán giận mùa Hạ lạ kỳ! Mi đó Hạ ơi! Mi khiến ta xa cô Điệp, mi khiến ta không còn thấy mặt cô ta mỗi ngày dù là chỉ thấy mà thôi! Hạ ơi! Mi đã giết của ta những giây phút gặp cô, cuồng quật rồi trốn thật lẹ, không dám nhìn vào gian phòng giám thị mỗi lần ra chơi. Cô đó! Cô Phạm ngọc Điệp cô ngồi chiếc ghế mỗi ngày vui vẻ uống từng ngụm trà đợi giờ kể. Cô đó! Người cô mà Hằng thăm cầu nguyện mỗi đêm cho cô được mạnh khỏe đi dạy thật đều đó! Người cô trong lòng đầy những tình thương học trò. Người cô trong suốt chín tháng trời không nghỉ dạy giờ nào dù mỗi tháng chỉ được lãnh những số tiền thật bé nhỏ. Cô gò lưng đạp chiếc xe đạp thật chậm trên con đường dài dằng dặc mỗi trưa để đến ngôi trường để được giảng bài cho những đứa học trò thật bé bỏng, để được nói khăn cô gieo vào lòng chúng những chữ thật bổ ích. Cô ơi! Cô đã gieo mầm yêu thương, gieo nỗi luyện tiếc vào ngấn tim hồng nhỏ bé của Hằng rồi đó! Cô đã triu mến giảng thật nhiều và tập cho chúng con những con chim non dại đang tập nói. Những câu nói thật xa lạ đối với chúng con. Cô đã giáo huấn sáu mươi đứa học trò thân yêu sưởi ấm tim cô hằng tuần. Cô thân mến! Cô đã sưởi ấm lòng Hằng bằng lời nói bằng nụ cười và đôi khi bằng cái cốc dầu. Cô đã chiếm được trọn tình thương mến của sáu mươi đứa học trò thật nhiều. Hằng là học

trò, Hằng biết nhiều tình cảm học trò hơn cô. Mỗi ngày đều thấy nhắc đến cô Điệp. Mỗi lần nghe bạn nhắc đến tên cô, mắt con sáng hẳn lên, con nói thật nhiều lòng con tràn đầy vui vẻ đó cô ơi! Bao kỷ niệm con biết rằng sẽ không bao giờ như những cánh hoa mười giờ phơi phai cả. Con mong rằng con sẽ còn gặp cô hoài dù chỉ thấy thôi trong căn lớp 610 thân yêu thánh thiện.

PHẠM HOÀNG MINH CHÂU

buổi học đầu tiên

* Ưu ái về Trường SPQN
dành cho các em học sinh
4A Trường VT.

Quyên nép vào hàng dừa đi lẩn vào con đường làng. Con đường thật xa giữa con vầng chói chang. Cầm sự vụ lệnh trên tay, nàng hỏi thăm từng người Trường Vạn Thắng cái tên nghe lạ hoắc, nhiệm sở của nàng được bỏ đến.

Hai bên đường người ta nhìn nàng soi mói, có tiếng xì xầm: «Cô giáo mới dời đến xã mình đó. Quyên đỏ mặt lên vì tiếng «Cô giáo» rồi nàng liền tưởng đến những người bạn cùng khóa, đến trường Sư Phạm thân yêu, nơi mà nàng cùng bạn bè khắp nơi chôn thân hai năm, chia xẻ những vui buồn trong bữa ăn, giờ học và còn nhiều thật nhiều kỷ niệm... Bấy giờ thì mới

đưa một nơi và nàng cũng vậy, trả lại những ngày vui buồn cho Nội Trú, những thơ ngây để lại bên công trường khoác bên mình một bồn phận nặng nề, vì nàng đã ra đời, đã là cô giáo, một nỗi xót xa hiện về, nước mắt chực trào. Quyên cúi đầu lấy khăn chấm mắt.

Suy nghĩ miên man. Cổng trường Vạn Thắng hiện ra, nàng dừng bước, thấy Quyên đến, một học sinh chạy ra mở cổng. Quyên xoa đầu đứa bé nàng len lỏi qua đám học trò bu quanh để đến Văn phòng. Quyên thấy mình không bối ngỡ khi trình sự vụ lệnh cũng như trước sự đón tiếp niềm nở của ông Hiệu Trưởng. Vì ông ta là niên trưởng và cùng xuất thân từ Trường của Quyên... Sau một hồi hồi han và giới thiệu với những giáo viên cùng Trường. Ông Hiệu Trưởng đưa Quyên đến lớp Bốn. Chân Quyên chùn lại trước cửa. Cả 60 cái đầu lơ nhố nhố nhìn nàng và ồn như vỡ chợ. Trong nỗi lo sợ Quyên than thầm :

Những lần thực tập nàng đâu gặp phải cảnh học trò quá đông giữa cái lớp chật chội này.

Sau một hồi giới thiệu Quyên với học trò quay sang Quyên. Ông ta nói : « Tôi biết những khó khăn cô gặp phải khi mới đến nhiệm sở. Cô thông cảm vì Trường không có lớp, học trò lại đông, có lẽ cô sẽ cực lắm, nhưng được cái là học trò ở đây rất ngoan, dễ dạy và yêu quý Cô Thầy. Cô chịu khó chăm sóc các em về vấn đề vệ sinh, đó cô thấy đó áo quần. cả mặt mày đều cáu bẩn ở đây họ coi thường vấn đề này vì cha mẹ chúng cả ngày quần quật về sinh kế, có để ý gì đến con cái đâu, đối với họ tất cả giao cho Trường. Tôi hy vọng những điều cô học hỏi ở Trường Sư Phạm, cô đem ra áp dụng, giúp đỡ nhiều cho các em hơn ». Ông còn nói nhiều nữa, Quyên chả biết làm gì hơn ngoài tiếng « dạ » lí nhí.

Ông Hiệu Trưởng quay ra, trả lại không khí lớp học cho Quyên, nàng đi một vòng trong lớp để quan sát và dự tính những việc làm cho hôm nay cho những ngày sắp tới.

Lớp học lại vang lên những tiếng xì xào. Quyên tăng lời gõ thước lên bàn ra hiệu im lặng, nàng ngồi yên nhìn học trò, những mái tóc vàng hoe, làn da sạm đen vì cháy nắng, nhưng trên những khuôn mặt ngây ngô cấu bẩn kia, Quyên vẫn tìm được những nụ cười, những cái nhìn nồng ấm, niềm cảm xúc dâng lên. Quyên bối rối trước học trò, nàng với tay lấy viên phấn đưa lên bảng viết : Buổi học đầu tiên...

HẠ QUYÊN

Bao giờ đèn...

Từng đoàn xe ào ạt tiến vào thành phố lơ nhố cả người và đồ đạc, hòa nhạc trong đám bụi mù cuốn tung lên. Ba chục lưỡi. « tình hình sôi động rồi », một thoáng lo sợ cho má. « Không biết thằng Phương, thằng Nguyên ra sao một tháng rồi không tin tức ». Mấy đứa em Thuận xôn xao bàn tán khi thấy từng đoàn xe đi qua. Thuận thì chẳng biết làm gì hơn ngoài việc học giúp đỡ vài việc vặt vãnh cho ba má cho chị... Thuận sinh ra và lớn nhưng Thuận đã ý thức được gì đâu ? Thuận đâu có ra đi như đoàn người kia. Thuận vẫn sống an lành bên gia đình cơ mà. Nhưng đôi khi tán chuyện với bạn bè Thuận vẫn thường mang anh Nguyên, anh Phương ra hãnh diện khoe với bạn bè, anh Phương với đôi giày bốt đồ sộ bám đầy đất đỏ với làn da cháy nắng nhưng mắt vẫn sáng ngời tin tưởng. anh Nguyên hiền ngang trong bộ đồ bay với con voi to tướng nơi túi áo, giày nịt sủng. Đó hai anh của Thuận đó, chỉ nhìn vào hai anh Thuận mới nghĩ là nước mình đang chiến tranh chỉ nhìn vào hai anh Thuận mới cầu mong Hòa Bình.

Hòa Bình mẹ vẫn thường làm nhảm khi nhắc đến hai anh.

Bây giờ Thuận đã thấy chiến thật sự rồi. Khi mà trường của Thuận được một tấm bảng dựng lên « Đây Trung Tâm Tiếp cư nạn nhân chiến cuộc » khi mà bạn Thuận và Thuận giành giật từng giờ nghỉ để thi cho song lục cá nguyệt, rồi làm công tác xã hội. Thuận đã chạm vào thực tế. Từng chiếc lều che mưa, nắng dựng lên với nheo nhóc người hình ảnh mà Thuận không quên được những gia đình, giành giật, chen lấn nhau để nhận từng lon gạo, khúc bánh mì vài manh áo cũ. Tiếng khóc than, kẻ lẻ... đứa bé cười ngây ngô bên ly sữa cứu trợ. Thuận thấy thấy mình đau nhói...

Thuận không biết làm gì hơn vì Thuận chẳng có gì ngoài trái tim bé nhỏ với tình thương cho ba, má, cho anh Nguyên, anh Phương cho đất nước cho tất cả mọi người... và những lời ca còn vương vất đâu đây « Hòa bình ơi xin hãy đến, xin hãy đến »

Thuận gật gù trong đêm « Hòa bình ơi xin hãy đến » để Thuận được nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của ba, má ngủ ngon giấc trong đêm, anh em Thuận vui đùa bên nhau... để Thuận không còn thấy những tấm bảng « Đây Trung Tâm tiếp cư nạn nhân chiến cuộc », để trường Thuận còn hiền hòa bên hàng dương rợp bóng, để Thuận được nghe những tiếng cười trong sáng hồn nhiên thể cho những tiếng khóc than kẻ lẻ và Hòa Bình — Hòa Bình ơi : đến bao giờ ???

NGUYỄN VĂN THUẬN
(Lê Nguyễn)

KỶ LẠ !

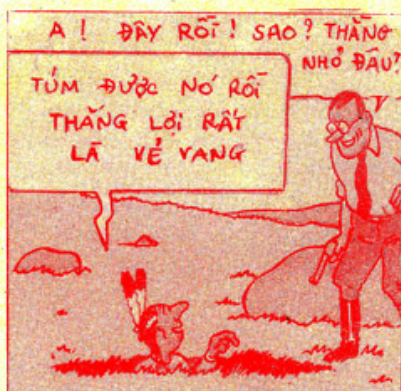
Nhà văn Ý Alberto Moravia nói :
— Lòng tự ái, là một con vật kỳ cục, có thể ngủ, dưới những trận đòn độc ác nhất, mà có thể thức giấc, và bị tổn thương nặng đến chết khi chỉ bị xước da.

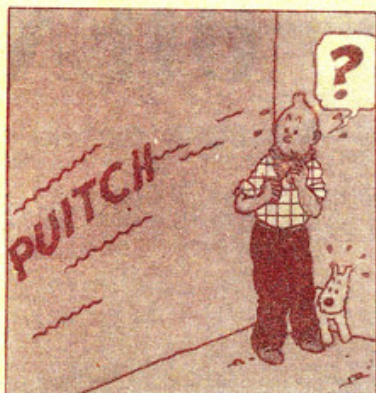
KHÔNG CAN DỰ

Hai người Ê cốt đứng trên tàu sắp bị chìm. Một người khế, người kia nói :

— Tại sao mà khóc ? Tàu này đâu có phải của anh ?

MẠO HIỂM MỸ CHÂU

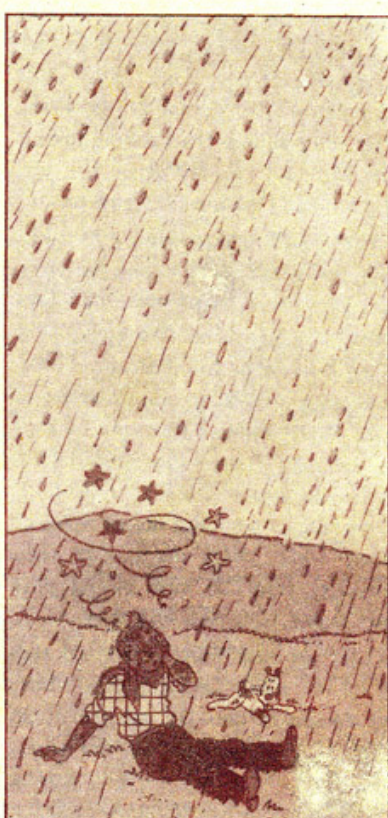

PHẢI CÁN ĐẢM LÊN MỚI ĐƯỢC
CÙNG LẮM THÌ DỪNG TAY
MÀ ĐẠO HÂM CHUI RA...

CÓ LÊN... Ờ... CÓ LÊN
ĐẶT BẮT ĐẦU MỀM VÃ ẦM
RỒI... THỂ NÀO CÙNG
THOÁT NẠN MÀ...

NHÀ MÁY THỦY ĐIỆN

TRƯƠNG PHÚ THƠ

(Tài liệu đồ tíc cho phần « đập thủy điện » của chương trình Trung học)

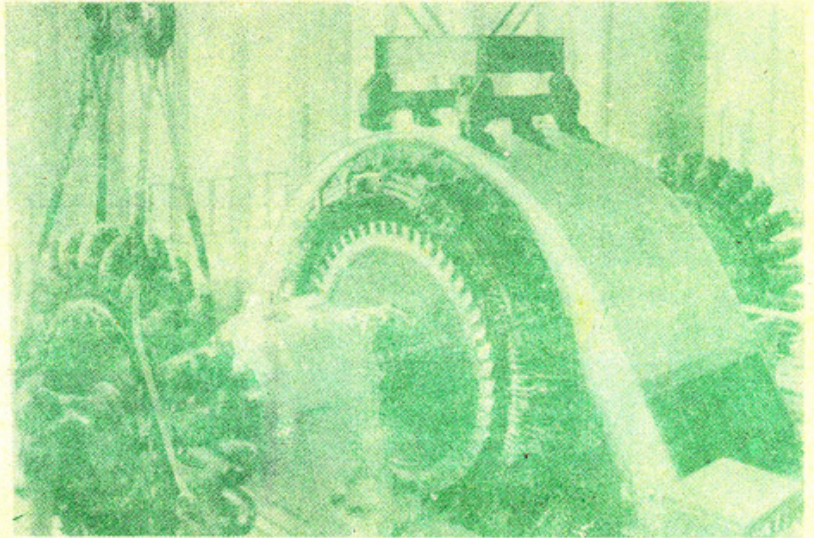
Trong những miền cao nguyên, đồi núi, du khách thường gặp giữa chốn hoang vu này những ống thép dẫn nước thật to chạy dọc dài theo sườn đồi núi tới một nhà máy xinh xắn. Đây là những nơi dùng sức mạnh của nước để sản xuất điện lực.

MỘT NHÀ MÁY THỦY ĐIỆN...

Điện có một sức mạnh huyền diệu, đã từng soi sáng nhà cửa, đường xá, làm chạy những máy móc gia dụng. Sức mạnh này được sản xuất trong những nhà máy đặc biệt: nhà máy điện chạy bằng dầu hay xăng hoặc nhà máy thủy điện lực khi dùng nước làm vật liệu sơ khởi. Đối với nhà máy thủy điện, muốn hoạt động liên tục, tự nhiên luôn luôn phải có nước. Sau đây là cách thực hiện để giữ lượng nước cần thiết này. Người ta xây 1 cái đập để cản nước một con sông hay 1 thác nước đang chảy trong thung lũng. Nước sông không theo được đường chảy sẵn có, bị đập chặn lại nên dâng lên cao thành 1 cái hồ nhân tạo.

Nhờ những con kinh nhỏ đào ngầm dưới đất nước trong hồ chảy vào 1 bồn chứa. Nước từ bồn chứa sẽ chảy mạnh xuống nhà máy bằng những ống thép tròn, rất to. Nước chảy trong ống được tăng thêm sức mạnh vì sức chứa ở bồn gây ra một lực ép thật mạnh vào thành ống. Nước chen nhau chui vào ống thép, áp lực càng ngày càng mạnh thêm vì những ống thép được đặt theo hướng từ trên cao xuôi xuống phía dưới thung lũng đến nhà máy.

Lúc tới nhà máy, nước đã tích lũy nhiều năng lượng giống như 1 hòn đá được cho lăn từ trên cao xuống thấp. Năng lượng của nước tỷ lệ với độ cao mà nó chảy xuống và với lượng nước chảy tức là trọng lượng khối nước. Năng lượng này

Một người thợ đang sửa chữa bánh xe cực tua bin.

Giữa là máy giao điện - Các ống dẫn nước không thấy vì khuất ở dưới.

được chuyển thành điện năng. Sự biến đổi nhờ nhiều bộ phận khác nhau của nhà máy.

Ở nhà máy nước làm chuyển động 1 bộ máy gọi là tua-bin (turbine), nói đúng hơn là tua bin chạy bằng nước. Loại tua-bin hoạt động bằng động lực thì do những tia nước có áp lực thật mạnh, thoát ra ở miệng ống dẫn bằng thép, làm quay bánh xe của tua-bin. Vận tốc quay của tua-bin được giữ cố định, nếu người ta giảm lượng nước năng xuất máy sẽ thay đổi. Chiếc bánh xe của tua-bin được nối liền với 1 bộ phận khác để chuyển năng lượng của nước tới bộ máy này. Bộ phận đó là máy giao-diện (alternateur).

Máy giao-diện giống như 1 động cơ, ở giữa là một bộ phận quay và một lớp vỏ bọc cố định ở phía ngoài. Lớp vỏ ngoài là dây đồng được quấn thành ống dây. Bộ phận

quay ở giữa là một nam châm, khi quay phát sinh một từ trường thay đổi trong ống dây quấn cố định, bao ở ngoài. Sự thay đổi của từ trường sinh ra 1 dòng điện chạy trong những vòng dây của ống dây. Chúng ta đã biết 2 yếu tố điện, từ và lực thường liên kết nhau. Hễ có từ (nam châm), sức quay (lực), thì có sự phát điện. Điều này chúng ta đã thấy ở những bình phát điện gắn ở xe đạp.

Như vậy máy giao điện đã biến đổi năng lượng cơ học của nước thành điện năng. Những động cơ chạy bằng điện lại có một hoạt động trái ngược với máy phát điện. Nó dùng điện năng và biến đổi năng lượng này thành cơ năng. Như một chiếc quạt máy, một máy xay trái cây đã dùng điện năng để làm quay các chong chóng. Nói một cách giản dị hơn, nếu ta làm quay một máy

giao-diện, thì sản xuất được điện lực và trái lại nếu ta cung cấp điện cho một động cơ điện nhất định thì nó sẽ quay.

Bây giờ, điện năng này được mang tới khắp nơi cần dùng. Để tránh sự mất điện khi truyền trên dây, do sự nóng lên của dây dẫn điện, điện được truyền đi dưới những «áp lực» thật mạnh tức là với những dòng điện «cao thế». (Trong ngành điện người ta dùng chữ «sức căng» thay cho danh từ «áp lực»)

Dòng điện phát ra từ máy giao diện sẽ được tăng cao thêm điện thế nhờ những máy biến thế của nhà máy. Những máy biến thế khác đặt bên cạnh và dọc theo đường dây sẽ hạ thấp điện thế xuống cho tới khi còn chừng 110volts hay 220volts, thích hợp cho những máy chạy điện gia dụng.

MỘT NHÀ MÁY NHIỆT ĐIỆN

Trong nhà máy nhiệt điện, những máy giao diện không chuyển động bằng sức nước mà bằng hơi nước.

Nhiều nồi súp de (chaudière) được đun nóng bằng than, bằng khí mê tan (CH₄) hay bằng dầu cặn (dầu magout). Một lượng hơi nước không lồ bốc lên từ những nồi súp de. Sức mạnh hơi nước làm quay bánh xe của những «tua bin chạy hơi nước» rồi làm chuyển động các máy giao diện.

TRƯƠNG PHÚ THƠ

TRẢ LỜI TRANH 7 ĐIỂM KHÁC NHAU

CỦA VI VI

KÉO CỎ

- 1— Thiếu túi áo ông thầy giáo.
- 2— Nút tay áo ông giáo to hơn.
- 3— Quần cô bé thứ tư (phía trên) đen.
- 4— Miệng cô bé thứ hai (phía trên) nhỏ lại.
- 5— Tóc cô bé thứ ba (phía dưới) dài hơn.
- 6— Tay cô bé sau cùng (phía dưới) có đeo một chiếc vòng.
- 7— Ống quần phải cô bé thứ hai (phía dưới) to hơn.

DANH NHÂN VIỆT NAM

Anh hùng chạy bộ DÃ TƯỢNG

Dã Tượng là một võ tướng lực sĩ dưới trướng Hưng Đạo Vương. Thuở theo phò Hưng Đạo, Ông là người rất được vương thương yêu tín cẩn. Ông cùng với người nhái Yết Kiêu là một cặp bài trùng, góp rất nhiều công khó vào việc đánh đuổi quân Mông cò ra khỏi bờ cõi nhờ tài riêng của mình.

Theo huyền thoại, ngay từ thuở nhỏ Dã Tượng đã nổi tiếng trong làng, là một đứa trẻ chạy bộ nhanh nhất. Cậu bé thường tổ chức với bạn bè những cuộc chạy thi bằng qua những cánh đồng và luôn luôn cậu là người về nhất.

Nhờ thế, càng lớn tài nghệ Dã Tượng càng phát triển. Chàng đã chạy đua với ngựa và không bao giờ

chịu thua. Chạy nhanh như vậy chàng không bao giờ biết mệt và chàng cũng tạo được một thân hình vạm vỡ, sức khoẻ vô địch.

Vì Dã Tượng có tài, nên tiếng tăm đồn đãi ngày một xa. Dần dà, chàng được Hưng Đạo Vương mến mộ và cho làm Bộ tướng, lúc nào cũng theo hầu bên cạnh.

Mỗi lần ra trận, vương cỡi ngựa Dã Tượng chỉ chạy bộ và lúc nào cũng vượt qua đầu ngựa. Khi «ấ» trận, giặc cưỡi ngựa xông ra, ông chỉ chạy bằng chân để đánh. Tên nào đánh không lại phóng ngựa bỏ chạy ông chạy bộ đuổi theo và kéo lại bắt sống. Giặc phải nể sợ tài chạy bộ của ông.

Có lần Hưng Đạo Vương bị giặc vây khốn phải bỏ ngựa. Ông đã tình nguyện làm ngựa công Vương chạy thoát khỏi vòng vây khốn của địch mà không hề biết mệt.

Những lực sĩ chạy bộ, chiếm giải vô địch ở các thể vận hội ngày nay chắc chưa hẳn đã hơn được Dã Tượng ngày xưa... Ngày xưa Dã Tượng đã đem tài riêng của mình ra giúp nước, nên tài của ông được nhắc nhở trong sử xanh. Lưu truyền đến ngày nay... và ngày nay chúng ta mỗi lần nhắc đến tên vị anh hùng đó ta vẫn kính phục tài chạy bộ của Dã Tượng.

TRỊNH CÔNG TRUYỀN
(Sưu tầm)

LE DOCTEUR ZHIVAGO... ? LA PISCINE... ?

Hai chàng diễn độ 15, 16 tuổi đi ngang qua một rạp hát, thấy một bảng lớn đề chữ «Le docteur Zhivago» rồi thấy người ta chen lấn nhau vào thật là đông, hai chàng tưởng là bác sĩ chữa bệnh thần kinh giỏi, hai chàng cũng nhảy vào chen lấn để mua bằng được hai thẻ thăm bệnh, sau khi mua được hai chàng ung dung bước vào rạp.

Bỗng A nói với B:

— Sao phòng mạch bác sĩ tối om thế này.

B trả lời: Hôm nay không có điện, ngày mai mình trở lại.

Ngày hôm sau, sau khi mua vé, B thấy tấm bảng ngày hôm qua đã được thay thế bằng một tấm bảng khác đề chữ «La piscine» dưới đề một

hàng chữ nhỏ màu đỏ «cấm trẻ em dưới 18 tuổi».

B liền chỉ A nói:

— Hồ tằm này cấm trẻ em dưới 18 tuổi mà A.

A: Thôi được, mình đi đến hồ tằm khác vậy.

Thế là hai chàng mất toi 4 cái vé ciné.

TRẦN VĂN HÒA

MỘT CÂY

Trên một chuyến tàu Huế — Sài Gòn, một bà già hỏi một chàng thanh niên:

Bà già: Cậu đi bộ giỏi không?

Thanh niên: Tôi bị bó một cây.

Bà già: Thế thì cậu thua tôi, vì tôi đi được năm cây lận!

TRƯƠNG THỊ SEN

thiếu nhi/27

triển lãm

RADIO MEUBLE

Khánh đang chơi thì ba Khánh kêu hỏi :

— Con đi mua radio meuble với ba không ?

Khánh hiểu lầm nên nói :

— Ba mua radio móp làm gì, sao ba không mua radio thẳng đi.

Ba Khánh : !...

NGUYỄN HUỖNH MINH ÁI

18 Nguyễn bình Khiêm, Saigon

THỰC TẾ

Thầy : Đồng Bạc này hợp bởi hợp kim gì ?

Trò : Thừa Thầy nó bởi ĐỒNG và BẠC !

Thầy : Sao trò biết.

Trò : Vì người ta gọi nó là ĐỒNG BẠC.

Thầy : !!!

NGUYỄN ĐÌNH DIỄN

Don Bosco Thủ Đức

503/4 Trương minh Ký — Gia Định

KHÁC NHAU

Tí nói với Tèo :

— Ban đêm hễ tôi uống cà phê vào là nhất định không ngủ được

Tèo nói với Tí :

— Còn tôi thì khác anh, hễ tôi ngủ thì không tài nào uống cà phê được.

TRẦN CẢNH ĐỨC

29/50 Hoàng hoa Thám — Gia Định

KHÔNG SAO ĐAU

Ký Cốp hót hơ, hót hải đến phòng mạch bác sĩ ở khu phố :

— Mời bác sĩ lại ngay cho. Vợ tôi nó uống lộn chai ết xăng, và nó đang quay mình như chong chóng trong giường đó.

Bác sĩ bảo Ký Cốp :

— Không sao đâu, ông chỉ cần đóng cửa ra đường. Bà nhà sẽ ngừng lại khi xài hết xăng.

NHU HANH

(Gia Định)

XEM GIỜ

A nói với B

— Này mày, tao có thể vừa đánh đàn vừa biết giờ mà không cần nhìn đồng hồ, mày có tin không ?

B nói :

— Mày chỉ được cái dốt thôi.

A không nói, lẳng lặng đi vô phía chiếc dương cầm, dơ thẳng cánh tay đánh xuống những điệu chót chúa mà nghe đến sồn tai gai óc, tức thì từ phòng bên cạnh vang lên một giọng cáu kỉnh :

— Có đẹp đi cho người ta ngủ không ? 4 giờ sáng rồi mà còn đàn với hát.

B : — !!!

LÊ QUANG ANH

197 Bui Việu Saigon

GÌ

Tại trường tư thực nọ, có một học sinh đến nơi đóng học phí :

Cuộc đối thoại xảy ra như sau :

— Cô thơ ký — Cậu tên gì ?

— Học viên : Dạ tôi tên gì ?

Cô thơ ký sợ nghe lầm nên hỏi lại :

— Cậu gì ?

— Học viên bèn lên ! Dạ tôi tên Lê văn Gì.

— Cảm ơn cậu Gì.

— Thừa không có gì.

LÊ MINH TUYỀN

3 ĐIỀU LÀNH

Một hướng đạo sinh tuyên thệ mỗi ngày ít nhất phải làm 3 điều lành. Một hôm, gặp mưa dầm, cậu ta đi ra ngoài không được. Mãi đến chiều cậu mới làm được 1 điều lành

là : Cứu một con ruồi mắc nơi lưới nhện. Còn 2 điều nữa, cậu lại sắp đi ngủ. May sao có tiếng bầy chuột do cậu gài hời chiều sập, cậu lật dật vào gờ bầy cho con chuột thế là được 2 điều. Còn điều thứ 3 ? cậu thấy con mèo có vẻ đói, cậu ném con chuột cho con mèo. Thế là cậu làm đủ 3 điều lành, lòng thư thối, trèo lên giường đánh một giấc cho tới sáng.

HÀ "ÂN CHÂU

SÁNG KIẾN

Hai tên trộm một hôm đã làm được một vỏ to ở ngân hàng ra, Đến nhà. Anh A nói :

— Đếm tiền đi mày.

Anh B nói :

— Sao mày ngốc quá ! Ngày mai có báo mây mưa về là sẽ biết ngay việc gì phải đếm.

MỘT EM KHÔNG KÝ TÊN

HƯỚNG DẪN VIÊN DU LỊCH

Bạn đưa đám du khách đi ngoạn cảnh núi non hùng vĩ, một hướng dẫn viên du lịch nói :

— Xin các ông bà coi chừng. Mỏm núi này nguy hiểm lắm. Rồi đăng trí, anh ta nói tiếp luôn :

— Nhưng nếu bị rơi xuống, quý vị đừng quên ngắm nhìn bên phải ; Phong cảnh bên đó rất tuyệt...

HÀ THỊ NHUNG

Nha Trang

Y TÁ, THIẾU TÁ

Tý dõ Tèo :

— Đố mày một ông làm Y tá, một ông làm Thiếu tá, chức ông nào lớn hơn.

— Thiếu tá lớn hơn là cái chắc.

— Sai bét. Hề... Hề... Này nhé Y tá là vừa đủ 12 còn Thiếu tá là còn thiếu 12, sao lớn hơn được.

Tèo : ??? ? ! !

NGUYỄN ĐÌNH TÂN

ĐÁNH PHÉ

Ông Bác sĩ khám bệnh nhân thấy có những vết bầm tím nơi ống quyển bèn hỏi :

— Ông thường chơi môn thể thao gì. đá banh hay đua xe đạp ?

— Dạ... tôi «ĐÁNH PHÉ» với mấy ông bạn...!

TRẦN CẢNH ĐỨC

NGÀY HỌP MẶT KHÁNH THÀNH THƯ VIỆN

7g30 tôi đạp xe cút két từ đường Trương minh Ký quẹo vô. Tòa soạn còn cửa đóng then cài. Theo lời báo cáo trước thì 8 giờ Thư Viện mới mở cửa, mình đã quá lo xa tới sớm cả nửa giờ. Nhưng còn nhiều bồ đã tới sớm hơn. Xe đạp đã thấy ghềch ở bờ tường dưới bảng hiệu của tòa báo. Dọc theo con đường Thiệu Trị, lố nhố nhiều mặt đi làng vắng. Về sau được nghe thỏ lộ, có bồ đã tới từ lúc.. chưa tới bây giờ. Chấm thế!

Đúng 8 giờ (có tiếng tít tít ở ra đô nhà kế bên) caph công sát bắt đầu mở. Mọi người có quyền vô sân mà không sợ ai bắt lỗi. Sân tòa báo bé bằng cái lỗ mũi (hèn chi chị Đỗ Phương Khanh đã rào trước đón sau từ số báo tuần trước rằng đây chỉ là mi ni Thư Viện). Nói bằng cái lỗ mũi là đề bà con hình dung cho dễ dàng vậy thôi, chứ thật ra cũng có chỗ đề mười cái xe đạp, một cái xe gắn máy, một lối đi vừa một người đi lách nghiêng và một cái bàn kê ở dưới mái tôn ọp ẹp. Đó là «tình cảnh» ở phía ngoài. Bước từ sân lên một bậc thêm là tới một phòng mỗi bề ước chừng 4 thước, Tòa soạn và mi ni Thư Viện ở trong đó. Xin cứ từ từ nghe kể để cho có đầu đuôi.

Có hai người ngồi ở bàn ngoài, dưới mái tôn, phe kịp tóc cả. Chắc đây là «hướng dẫn viên» của tòa soạn. Một cô nói:

— «Ai» muốn mượn sách thì phiếu đây. Coi mục lục xem số thứ tự, ghi vô phiếu, ký tên rồi đổi phiếu lấy sách. Ý quên, nhớ ghi cả địa chỉ vô nữa «nhe».

— Đâu? Mục lục đâu?

— Ở trong đó!

Thế là ủa vô. Căn phòng bên trong ngập luôn phân nửa, người là người, đợt xung phong đầu dễ cũng tới hơn hai chục mạng. Một nhận xét: tòa soạn lụm lụm, bởi lẽ muốn vào ải trong (mượn sách) thì phải qua ải đầu (làm phiếu). Nhưng muốn làm phiếu thì phải coi mục lục xem có cuốn gì, cuốn gì mới hỏi mượn được,

mà mục lục lại để ở ải trong. Thế là phải coi ở trong xong lại phải ra ngoài rồi lại vô trong, cảnh chen ra, chen vô này chắc không khá được. Nhưng độc giả đã có một cách giải quyết lấy. Nghĩa là ủa vô tú sách, lựa tưới hột sen, cuốn nào ưng thì rút phăng ra cầm tay cho chắc ăn (kẻo tên khác lựa mất) rồi phiếu phiếu gì sẽ tính sau. Toàn dân thiên hạ đều theo kiểu đó, thành ra luật của hai cô «hướng dẫn» mới ban ra đã bị vi phạm và hủy bỏ ngay từ đầu. Thế là vui vẻ cả.

Về phần tôi, lựa được cuốn «Phân Thông Vàng» của Xuân Diệu yên chí lớn rồi, mới tìm hỏi:

— Mục lục đâu? Xem tú sách có những sách gì?

Bà con vì lựa sách ngay ở kệ, không cần mục lục, bây giờ mới phát giác ra rằng không thấy nó hiện diện ở ải trong này (lại một sự lụm lụm thêm nữa đấy nhá!) Cho tới khi đó, mới thấy một người lừng khừng đi vô, kính trắng, cà vạt, tay ôm một xấp hồ sơ, đặt phịch xuống mặt bàn và nói:

— Mục lục đây các chú. lựa coi cuốn nào thích thì làm phiếu!

À! Ra chú Nhật Tiến, «ngài» đến trễ 15 phút. Mới 15 phút thôi đã bị lạc hậu về phương pháp làm việc rồi. Thiên hạ súm lại sắp mục lục đề trên bàn. Chú Nhật Tiến mở ra giải thích:

— Loại A là tiểu thuyết, loại B là danh nhân lịch sử, C là truyện cổ tích nhi đồng. D là sách học làm người, E là thi ca, F là sách dịch ngoại quốc, G là thể thao võ thuật, H là nữ công, y học, I là biên khảo, J là sách kỹ thuật, K là sách giáo khoa. Các chú dò tên tác phẩm đề lấy số hiệu rồi ghi vô phiếu đem đổi lấy sách.

Một bồ nói:

— Cháu lựa ở tú sách được rồi..

Nhìn ra chung quanh, thấy thiên hạ tự động rút lia lựa sách trên kệ xuống, chú chủ biên thở dài:

— Ở... ở... thôi thế cũng được. Nhưng nhớ làm phiếu giùm nhá!

Xong cái vụ mục lục, bây giờ mới rành rang đi quan sát mọi chỗ. Thư Viện có chừng trên một ngàn cuốn sách để lọt thỏm một cái kệ ngang gần 4 thước, cao gần 2 thước. Bên cạnh kệ sách là một dãy tú sắt của tòa soạn, đóng ngăn kín mít, ngăn nào

cũng có dán tiêu đề ở ngoài: ngăn đựng hồ sơ thể gia đình Thiệu Nhi, ngăn chứa bản thảo, ngăn chứa thư từ liên lạc, ngăn đựng tài liệu... một số ngăn bị che kín mít bởi một tấm bảng ghi hàng chữ đỏ: «Ba giai đoạn Ấn Loát báo Thiệu Nhi». Trên bảng dán một trang thư Chủ Nhiệm, 1 trang Vườn Hồng dưới có ghi: *Bản xếp chữ*, bên cạnh là 2 tấm phim lớn chụp nguyên 2 trang nói trên với nền đen chữ trắng, có ghi chú: *Phím chụp vào âm bản*, bên cạnh nữa lại tới 2 tấm phim khác, nền trong suốt, chữ đen, với ghi chú: *Phím rửa ra dương bản để ép lên kèm và đem in*. Ồ! Thế ra báo ta vẫn đọc hàng tuần, muốn in ra cũng phải lắm sự nhiều khế. Theo chú Nhật Tiến thì đó là kỹ thuật in offset. Nếu in typô thì giản dị hơn, chỉ việc xếp chữ rồi in trực tiếp vào giấy, đỡ tốn kém hơn nhưng không đẹp bằng.

Bên cạnh dãy tú sách là một kệ sách nữa lớn hơn kệ bên kia nhưng đây là phạm vi của tòa soạn, sách không mượn được vì là tú sách tài liệu. Nhiều sách thấy ham quá cỡ: một bộ Bách Khoa tự điển bằng tiếng Anh 14 cuốn, 1 bộ Bách Khoa tự điển dành cho trẻ em (Encyclopédie des jeunes) cũng 14 cuốn, 4 bộ Tout connaître, 1 bộ sưu tầm về Thế giới các loài vật 10 cuốn (Le monde merveilleux des animaux), 10 bộ Pages en couleurs toàn chuyện sưu tầm hay lạ trên thế giới, rồi các tạp chí Mickey, Pilote, Lizette, Les veilles, Tout Univers, Văn, Bách Khoa, Tuổi Ngọc, Tân Phong, Khoa Học, Phở Thông v.v... có mặt đầy đủ. Bác Chủ nhiệm là Giám đốc nhà sách có khác, yểm trợ cho tòa soạn như rứa thì có cả kho tài liệu mà khai thác.

Bên cạnh tú sách của tòa soạn là một dàn trưng bày Thiệu Nhi từ số 1 đến số mới nhất. Bốn mươi lăm cái bìa với 45 hình vẽ tuyệt cú mèo của Vi Vi, đề bên cạnh nhau chiếm hết một góc phòng nom rục rở hần lên. Mặc dù số nào cũng

mua đủ, nhưng đem xếp bên cạnh nhau để ngắm đủ 45 cái bìa, vẫn thấy thích thú và nhìn không chán mắt.

Nhìn bìa báo mới nhớ đến chương trình do chị Đỗ Phương Khanh loan báo là có Bình Electronic bốc thuốc cho toa, Vi Vi vẽ tại chỗ, và nhạc sĩ Phạm đức Huyền dạy ca « Thiếu Nhi V.N là mầm non tương lai sáng ngời ! » Ô ! Đã hơn 8 rưỡi rồi sao chưa thấy chữ vị anh hào nào tới cả. Còn đang «thắc mắc của của em» định nhờ anh Bách Khoa giải đáp thì một ông lính hùng hục chen vô (bên ngoài bây giờ đông nghẹt). Chú Nhật Tiến giới thiệu :

— Đây là họa sĩ Vi Vi !

A ! Tuần trước mới xem mặt Vi Vi trên hình, bây giờ là Vi Vi bằng xương bằng thịt, người cao, da ngăm ngăm, lưng đeo tòn ten máy hình, bận bộ quân phục láng chói coi giống «chiến sĩ của lòng...ai» quá cỡ. Căn phòng nhộn lên một phút về sự hiện diện của cây vẽ tài hoa, nhưng tình cảnh chen lấn đông đúc thế này, khó mà được xem cái màn trò tài họa tại chỗ được. Quả nhiên chú N.T nói :

— Đông quá, không kê bàn vẽ cho Vi Vi được.

Họa sĩ ngón ngoèn cười, hên «lát nữa coi sao» rồi vừa vẽ có tiếng ồn lên ở ngoài cửa «nhạc sĩ Phạm đức Huyền» thế là họa sĩ rút êm vô hậu trường.

Là nhạc sĩ có khác, đi đến đâu gieo âm thanh tới đó. Âm thanh lúc này là tiếng nhón nháo xin một bản nhạc in ronéo do nhạc sĩ phân phát. Một lát phát xong, mọi người quây lại. Thế là có cái màn «Thiếu Nhi VN là mầm non tương lai sáng ngời» thiết, khỏi phải «thắc mắc của em» nữa. Giọng ca tập thể mới đầu siu siu như xe Suzuki bị ngập nước mưa. Cả đám đông mới chỉ vài ba câu lên tiếng hát, mà hát một cách rất ư là tiết kiệm làn hơi. Chưa «đả thông» mấy mà. Bắt giọng lại ! Phùng .. phùng... phùng... (cây đàn guitar của tòa soạn sai độ 3 dây lên tiếng hùng dũng yểm trợ). Giọng ca lớn lên dần dần. Cuối cùng các

cụ ai nấy đều gào háng ra phết. Ất luôn cả tiếng ồn ào của đám đến chậm phải đứng ngoài sân, và đám đang tiu tiu làm phieu ở bàn ngoài,

Hết phần ca nhạc, đến họa sĩ Vi Vi lại bị lôi ra,

Rồi chị Đỗ Phương Khanh làm một cuộc phỏng vấn :

— Đồ các em vẽ cái gì khó nhất ?

Phe ta còn đang ngăn người nghĩ coi vẽ cái gì khó nhất, thì chú Nhật Tiến trả lời giùm :

— Vẽ hình họa sĩ Vi Vi khó nhất !

Chị ĐPK chịu thua liền. Họa sĩ Vi Vi đứng làm mẫu đó, ai bảo dễ, vẽ thử coi ! Lại hỏi :

— Vậy đồ các em vẽ cái gì dễ nhất ?

Chú NT lại trả lời giùm :

— Vẽ bìa báo Thiếu Nhi dễ nhất !

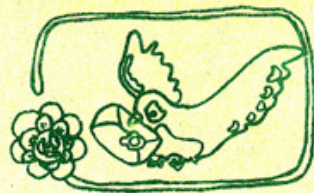
Đây là một lời khen tặng kín đáo dành cho họa sĩ, nhưng phe ta còn «nit» quá không thông cảm được, nên ngo ngắc nhìn vô «sạp», nghĩ mãi không hiểu tại sao lại vẽ bìa T.N. dễ nhất ! Kỳ thấy mờ !

Qua màn phỏng vấn thì giấy bút được mang ra. Họa sĩ tốc họa một bức chân dung của cô bé Bảo Ngân. Trong khi ấy chú Nhật Tiến ký tặng cô Ngọc Bích một cuốn Chim hót trong lồng và chị Đỗ Phương Khanh ký tặng cậu Lê Thanh Bình một cuốn Hương Thu.

Hết màn trao giải thưởng thì mấy đĩa bánh ngọt trên bàn cũng vừa hết luôn (quên không tường thuật là tòa soạn cho độc giả ăn bánh, uống trà, khai trương mà ily). Rồi lại đến màn đồng ca. Đồng ca được vài bài thì nhìn đồng hồ đã gần 12 giờ. Chưa mấy ai nghĩ đến chuyện về, nhưng trong phòng mờ mịt những hơi người. Hơi người ngọt ngào đến độ chú N.T định chụp mấy tấm kỷ niệm về sau đều không được vì hơi nước che mờ cả ống kính.

Đành là bế mạc hên gặp lại tuần sau. Ai nấy ra về thơ thối hân hoan, trên tay mỗi người đều mang theo một cuốn sách vừa mượn ra ở Thư Viện.

Hà Dương Nguyên
(lường thuật)

BÀN TAY HAI TRIỆU

Nhạc sĩ dương cầm trứ danh Joe Henderson đã bảo hiem 2 bàn tay ông ta với giá 2.100.000 bạc Việt Nam (chừng 140.000 quan mới Pháp) Các ông Giám Đốc Bảo Hiem muốn tránh những việc «bất trắc tai hại» có thể xảy ra, đã đặt ra những điều lệ như sau:

— Cấm ông Henderson không được ký quá 200 chữ ký (autograph es) trong một buổi chiều để tặng cho những người ngưỡng mộ ông.

— Cấm ông đầu gươm.

— Lúc nào bắt tay với ai, trước hết, phải chắc chắn người ấy nặng không quá 105 ký. Thật là câu chuyện lạ lùng, chỉ bên trời Âu mới có, chứ bên ta cũng có nhiều bàn tay làm ra bạc triệu mà họ đâu có nghĩ đến bảo hiem bao giờ.

CHỖN VÀNG

Hiện nay trên thế giới, không có nước nào có số vàng dự trữ giàu nhiều bằng Hoa Kỳ. Số vàng ấy chiếm một tỷ lệ 53 0/0 tất cả số vàng sản xuất trên hoàn cầu.

Vì nhiều quá như vậy nên chính phủ Hoa Kỳ mới lo đến việc bảo vệ số vàng ấy hầu tránh sự hủy hại do một trận chiến tranh nguyên tử sau cùng gây nên.

Tại Fort Knox, nơi tích trữ số vàng ấy, người ta xây những hầm sắt sâu, thành dày để ngăn chặn chất phóng xạ nguyên tử.

Nếu có một trận chiến tranh nguyên tử sau này, nhân loại sẽ bị tiêu diệt, thì số vàng ấy để lại cho ai ?

ĐĂNG LINH

KHÔN NGOAN

— Ba, một cô bé nói, nếu ba gác chân lên bàn, sẽ thấy dễ chịu hơn.

— Con ngoan quá, đã khuyên ba như vậy.

— Vâng, tại vì lần trước, khi ba cũng ngồi như vậy, con lượm được một đồng mười đồng dưới đất.

Khéo tay

BÚP BÊ CON CHIM

Hôm nay Văn Lang xin giới thiệu với các bạn một búp bê. Một búp bê nhỏ, xinh và rất dễ làm.

Dụng cụ :

- 1 hộp hồ hay keo
- 1 cây kéo
- 1 tờ giấy carton hay giấy cứng
- Giấy thủ công (màu nào cũng được)
- 1 hộp giấy đựng trứng gà của Mỹ

Cách làm :

— Trước hết ta cắt lấy 4 cái hộp nhỏ dùng để đựng trứng trong hộp đựng trứng. Cắt xong ta dùng keo dán lại, cứ mỗi 2 cái thì ta dùng keo dán lại thành 1 cái hộp, thì chúng ta có tất cả được 2 cái hộp, rồi ta dùng keo dán và ráp lại với nhau theo hình (1) và (2).

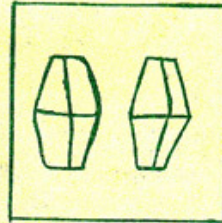
— Xong ta lấy giấy thủ công cắt 2 vòng tròn cỡ vừa để làm mắt, một hình tam giác để làm mỏ, một miếng hình chữ nhật dài để làm đầu chim và ta lấy giấy carton cắt một hình trái tim cỡ lớn để làm thân, 1 cái hình (xem hình vẽ) để làm đôi cánh. (cánh chim làm bằng giấy thủ công cũng được) ta xem hình (3).

— Sau cùng ta dán tất cả lại thành hình (4).

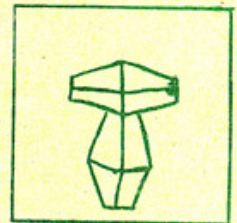
Bài của VĂN LANG (Cần Thơ)
(sưu tầm)

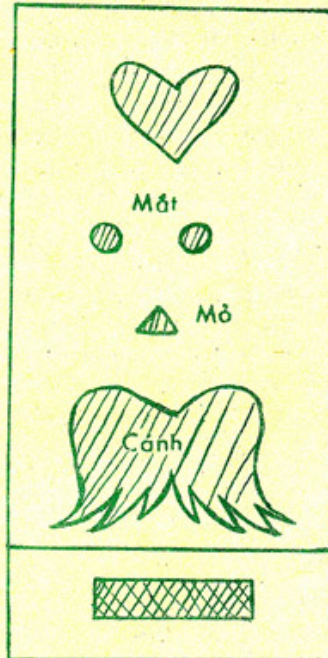
Hộp đựng trứng

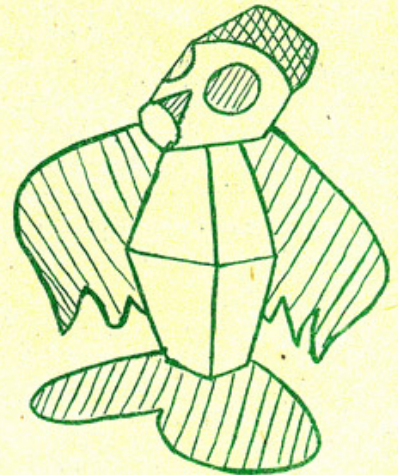
Hình (1)

Hình (2)

Hình (3)

Hình (4)

Khởi đầu cho bộ 6, Thiếu Nhi số 51 đang được tòa soạn nỗ lực sửa soạn để xứng đáng là :

SỐ KỶ NIỆM ĐỆ NHẤT CHU NIÊN

♣ *Họa sĩ Vi Vi sẽ cung hiến các em một mẫu bìa hết sức rực rỡ và độc đáo. Ngoài ra một loạt đề mục in trong ruột sẽ được thay thế bằng các tranh vẽ mới khiến cho Thiếu Nhi sẽ có một hình thức vô cùng đẹp để*

♣ *Trình bày những sáng tác mới nhất của các nhà văn quen thuộc trên Thiếu Nhi.*

♣ *Cây bút BẠCH KHOA, CHU QUÂN sẽ trình làng một loạt các khám phá độc đáo chưa hề đăng trong lãnh vực sưu tầm, ảo thuật, trò chơi, giải trí.*

♣ *Tòa soạn sẽ tổng kết một năm vui buồn làm báo Thiếu Nhi để tiết lộ với các em những chi tiết kỳ thú.*

♣ *Công bố kết quả cuộc thi sáng tác văn chương chủ đề GIA ĐÌNH MẾN YÊU và khởi sự cuộc thi mới chủ đề VIẾT VỀ KỶ NIỆM HỌC TRÒ.*

✱ *Khởi đăng thiên hồi ký đặc sắc MƠ LÀM VĂN SĨ của NHẬT TIẾN viết riêng cho các em, trình bày những ước mơ của tuổi trẻ trên đường đi vào thế giới sáng tác và để gửi tới các em những kinh nghiệm của người đã đi qua một đoạn đường nhiều kỷ niệm buồn, vui khi tham dự vào sinh hoạt văn chương.*

✱ *Và những đóng góp đáng kể của các cây bút trong gia đình Thiếu Nhi sẽ làm số báo tăng thêm phần linh động, phong phú và bổ ích,*

ĐƯỜNG LÊN NÚI THIÊN MÃ

(tiếp và hết)

Ông Mạc Kính gật đầu:

— Đúng như thế! Và khi đã gạt được cô rồi, hẳn bên thuê phi cơ taxi vượt biên giới. Trong khi ấy Hội Hoa Phù Dung phát giác Mã thiếu Hùng phản đảng nên họp khẩn cấp và tuyên án tử hình trên cao độ 1625 thước. Nhờ chuyển đi Bến Tre của chú Sơn, tôi đã cấp thời đặt được đường dây vào ngay trụ sở trung ương của bọn chúng và cứu thoát Mã Hùng kịp thời đem về khai thác thêm...

Chị Thu Dung hỏi:

— Và sau đó?

— Biết đã sa cơ, Mã thiếu Hùng khai hết mọi đường đi nước bước cách liên lạc và mật hiệu để tới chỗ Đồng Hưng lẫn trốn. Việc bắt giữ hẳn ta lúc đó chỉ còn là việc lấy món đồ trong túi.

Ngừng một lát, ông Mạc Kính trầm ngâm:

— Tất cả công việc ấy chúng tôi đã thi hành xong. Đồng Hưng và đồng bọn tham mưu đã bị hốt trọn vào lúc 3 giờ 10 sáng hôm qua.

Sơn reo lên:

— Hay quá! Ông Mạc Kính thật là một thiên tài!

— Chú phong tôi làm thiên tài thì thật là quá đáng. Danh từ ấy tôi không nhận đâu.

Chị Thu Dung xen vào:

— Thế bây giờ các công việc còn lại ông tính sao?

— Chắc là cô muốn đặt vấn đề "những con đom đóm trời" phải không?

— Đúng như vậy. Bây giờ, trong tay ông đã có tất cả mọi điều kiện rồi, hẳn «chỉ còn là việc lấy món đồ trong túi» phải không?

Ông Mạc Kính gật đầu:

— Gần như vậy, có thể nói bây giờ nhắm mắt tôi cũng tưởng tượng ra được dễ dàng các đường đi nước bước mà giáo sư Thomas Vincent đã vạch rõ tỉ mỉ trong 10 trang tài liệu viết bằng mực hóa chất. Tôi thấy đồ

tồn công lao rất nhiều so với tài liệu của ông già Nguyễn quốc Viên lập nên với những ẩn ý quá cô đọng phải suy nghĩ nát óc. Bởi vậy công việc còn lại sẽ đúng như là việc lấy một món đồ trong túi, nếu...

Chị Thu Dung giật mình nhìn ông:

— Nếu sao?

Ông Mạc Kính trầm ngâm:

— Nếu tôi được Hội Đồng An Ninh Quốc Gia giao phó nhiệm vụ ấy. Nhưng hiện nay, toàn bộ hồ sơ về vụ này đã chuyển sang tủ sắt tối mật thư của Quốc Gia chờ chỉ thị mới. Cho tới bây giờ, công tác của tôi coi như hoàn tất trừ ra một việc...

Cả chị Thu Dung và Sơn cùng sốt ruột lắng nghe. Ông Mạc Kính dần đo rồi nói tiếp:

— Đó là mệnh lệnh phải đề cho toàn bộ vụ này chìm xuống hầu tránh ồn ào, gây bất lợi cho nhiều khía cạnh kể cả sự dòm ngó của những tổ chức khác. Vì thế... vì thế nhân danh quyền lợi chung, tôi thỉnh cầu cô cho ngưng loạt bài điều tra về Hội Hoa Phù Dung và núi Thiên Mã mà cô đang cho đăng tải trên báo Ánh Sáng Thời Đàm. Tôi biết đây là một đòi hỏi quá đáng, xâm phạm vào tự do nghề nghiệp của cô... nhưng... nhưng tôi không dám bắt ép... tôi chỉ thỉnh cầu nhân danh quyền lợi tối thượng của Quốc gia..

Giọng nói của Ông Mạc Kính cứ mỗi lúc một trầm đi và nhỏ lại. Hầu như ông đã phải cố gắng lắm mới phát biểu được ý nghĩ của ông mặc dầu không lấy gì làm gầy gọn và trọn vẹn. Còn về phần chị Thu Dung thì hình dung ra ngay vẻ mặt giận dữ của anh chàng Tổng Thư Ký, giả như anh ta được tin chị cúp ngang loạt bài điều tra về núi Thiên Mã vốn đang được đọc giả hết sức chú ý. Hành động này chắc chắn sẽ gây sứt mẻ trong tòa soạn và chị rất có thể vắng mặt chức Trưởng Ban Phóng sự điều tra. Ôi! Thật là rắc rối, mệt óc, nhưng bắt buộc là phải chọn lựa. Và chị Thu Dung đã chọn lựa bằng một nụ cười cố làm ra vẻ duyên dáng nhưng vẫn đầy tính cách gượng gạo, rồi chị nói:

— Trong nhiều lãnh vực khác

của quốc gia, có biết bao nhiêu người đã chịu hy sinh. Sự hy sinh của họ lớn lao hơn nhiều so với chuyện ấy. Tôi xin nhận lời.

Ông Mạc Kính vụt rạng rỡ hẳn lên. Cặp mắt sáng rực của ông nhìn thẳng vào đôi mắt đen như nhung của chị Thu Dung bao hàm đầy sự cảm kích và biết ơn. Hình như ông rất cảm động và ông đã cố nén sự cảm động này bằng cách vung về quơ lấy mớ đĩa trên bàn so ra từng đôi. Rồi Ông áp úng:

— Chết chưa, mãi chuyện quá, quên mất cả ăn làm nguội hết rồi. Nếu mình xong sớm, ta tôi xin mời quý vị đi coi chớp bóng...

Sơn reo lên:

— Phim gì đấy hả ông?

Ông Mạc Kính mỉm cười:

— Một phim trình thám của Hitchcock: Fenêtre sur Cour tạm dịch là án mạng qua khung cửa sổ. Có Thu Dung đồng ý đi không?

Chị Thu Dung khẽ nháy mắt một cách tinh nghịch rồi trả lời:

— Nếu là một phim trình thám thì tôi xin ký cả hai tay...

NHẬT TIỀN

Viết xong ngày 23/6/1972

Truyện dài ĐƯỜNG LÊN NÚI THIÊN MÃ đang được tòa soạn xúc tiến ấn hành thành sách. Khi in xong tòa soạn sẽ thông báo tới các em.

Sau cuộc điều tra về Hội Hoa Phù Dung, bộ ba Ông Mạc Kính, chị Thu Dung và Sơn bán báo sẽ lại lao đầu vào một cuộc điều tra mới lạ ly kỳ khác trong truyện dài:

BỨC CHÂN DUNG TỰ HỌA CỦA
NGỌC HÂN CÔNG CHÚA

Sẽ đăng trên tuần báo Thiếu Nhi này. Tuy nhiên để thay đổi không khí cho phần truyện dài, các em đón đọc trước thiên hồi ký của NHẬT TIỀN:

THƯỞNG MƠ LÀM VĂN SĨ

Ghi lại những bước đầu của tác giả trên đường đi vào thế giới của văn chương.

♣ KHỞI ĐĂNG TỪ SỐ 51, KỶ NIỆM ĐỆ NHẤT CHU NIÊN

Hộp Thư (tiếp theo)

Em Ngọc-Khoa, Đà Nẵng: Đúng đây Khoa ạ, em dễ thương thật ý chứ. Đọc báo kỹ càng vậy là độc giả hạng cứ đây. Ý kiến em rất hay, đề tòa soạn nghiên cứu em nhé.

Em Uyên-thụy-Phượng, Biên Hòa: Nghe đồn chú em có ngón đàn hay lắm, vậy bữa đại hội Thiếu Nhi kỷ niệm đầy tuổi em phải biểu diễn đây nhé.

Em H-N-D-T, Gia Định: Chị buồn em. Sao em mạo tên Lê Mai mà viết thư cho Nga nói là bị xe đụng, đề Nga hoảng hốt, khóc lóc đòi tìm nhà em để nhia em lần cuối. Bỏ ngay thói xấu gây sự chú ý bằng đủ mọi cách đó đi nghe em. Em nên mua cuốn «Xử thế của người nay» mà đọc, nếu em muốn tiến bộ.

Em Thời Duy, Nha Trang: Em có ý kiến gì muốn bổ túc cho tờ báo của chúng mình thì gửi thư về nhé.

Em Khuu văn Khương, Búng: Thư viện là của Gia đình Thiếu Nhi nên phải xuất trình thẻ. Xin cấp thẻ để ợt mà em. Chỉ cần chép mẫu phiếu lý lịch kèm theo 2 hình, sáng chủ nhật cầm đến là có thẻ liền một khi. Một lần chị đi qua nơi em ở, ghé mua báo ở sạp, cô hàng giới thiệu Thiếu Nhi nói rằng các thầy cô ở đây thích lắm và cổ động các em ra mua nên dạo này báo bán đã khá hơn. Chị thành thật cảm ơn lòng yêu quý tuổi thơ mà các thầy cô dành cho chúng ta đó. Mua sách, em gửi thư về nhà sách Khai Trí nghe em.

Em Văn Lang, Cần Thơ: Trên 500đ thì em nên gửi bằng bưu phiếu. Dưới 500đ thì em mua tem gửi là được rồi. Nên gửi bảo đảm và gói tem vào giữa lá thư, người ngoài khỏi nhìn thấy em ạ.

Em Lê Thanh Bình, Gia Định: Chủ nhật này ghé tòa soạn nghe chú bé. Cả làng nhớ em rồi đấy.

Em Trinh, Vũng Tàu: Em thiếu những số báo nào gửi thư và bưu phiếu về đề tòa soạn gửi ra. Nhớ ghi địa chỉ rõ ràng em nhé.

Em Trần Hùng, Quí Nhơn: Muốn lấy địa chỉ ở Bưu điện, em phải đóng một số tiền. Nếu có bạn nào địa chỉ chắc chắn thì em mượn địa chỉ của bạn là tốt lắm rồi đó em.

Em Hải Ly, Saigon: Chị hẳn hoan nhận em làm em. 15 tuổi thì đúng là Thiếu Nhi rồi em ạ.

Em Phạm Kim Hương, Saigon: Cuốn «KBLCB» của chú N.T. chưa in. Khi nào xuất bản chị sẽ loan báo em nhé.

Em Trinh Minh Đức và Trương Hiếu Nhơn, Ba Xuyên: Thẻ lệ đăng trong số 46, các em chép và kèm 2 hình gửi về chị làm thẻ nghe hai em.

Em Trần Ngọc Hòa, Saigon: Chị rất cảm động khi đọc thư em. Sự thôi tới trường không phải là bỏ học đâu. Chủ nhật em ghé tòa soạn mượn sách đọc đề học hỏi thêm em nhé.

Em Trinh Trinh, Biên Hòa: BH. có dán bích chương TN. là do sự nồng nhiệt của nhóm Uyên Uyên đấy. Đẹp lắm hả em. Tìm thêm độc giả đi Trinh nhé.

Em Nguyễn Đức Thành, Tuy Hòa: Bộ 4 đẹp quá, vừa ý cậu bé chưa nào. 2 cuốn em hỏi chưa xuất bản. Em còn dư 50đ đó em.

Em Lê Duyên Nhi, Vĩnh Long: Ốc nhận xét của em tinh lắm. Cuốn C.B.P đã xuất bản, nhiều bạn đã đọc, in lên sẽ choán chỗ em ạ. Đề sau này có chỉ nhánh thư viện ở VL em mượn coi tiện hơn. Mến.

Em Nguyễn Tuấn Linh, Đà Nẵng: Em bé rất ngây thơ của chị. Em cứ cầu nguyện đi. Thượng Đế sẽ giúp cho đất nước ta chóng thanh bình. Lời cầu nguyện của em mới dễ thương làm sao!

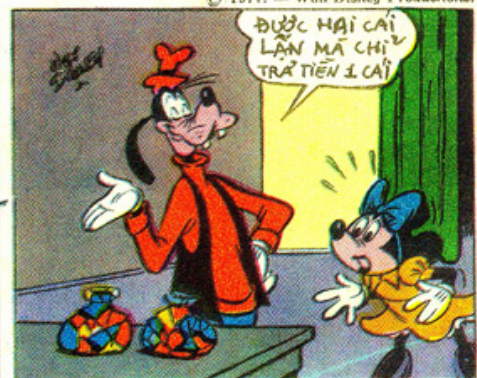
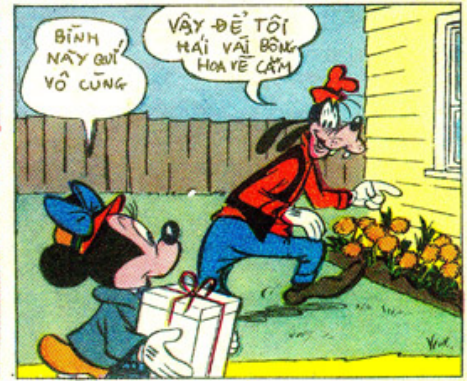
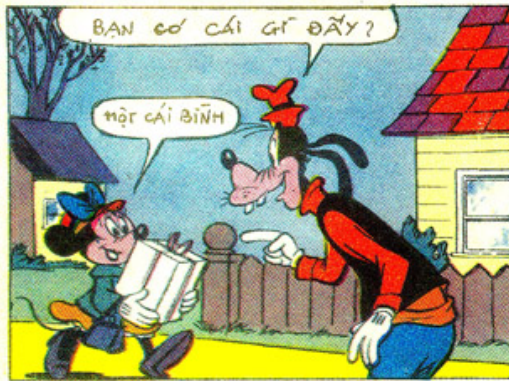
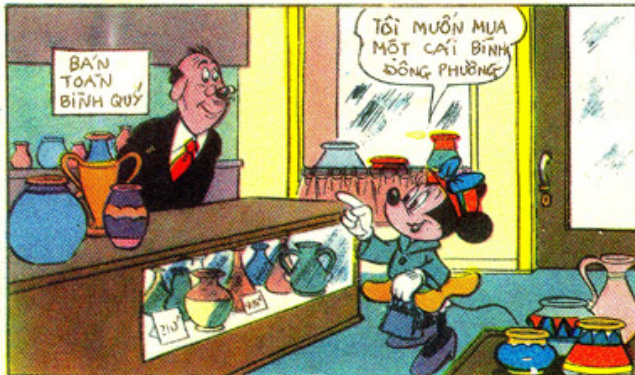
Thương mến tất cả các em

Bài nhận được từ ngày 10-7-72 đến 15-7-72 của các em:

Lý hồng Đức. Hàn Vũ. Nguyễn trung. Hiếu Nguyễn trung. Phạm minh Trí. Lương bình Điền. Nguyễn văn Sang. Nguyễn thu Phương. Phạm văn Y. Nguyễn xuân Hàm. Nguyễn thị Tường Linh. Hầu. Trần cảnh Thành. Dạ ly Vũ. Hương Trang. Lê thụy Mai Uyên. Trần Hiếu. Nguyễn văn Dũng. Tuyết Xuân. Vũ Thương. Hoài Anh. Lê thị Thúy. Nguyễn thanh Nga. Thy Lan. Thái công Hầu. Hoàng văn Hiền. Đặng tấn Đức. Châu quang Tường. Tuấn Phương. Tê hát Nguyệt Thi. Ngọc Yến. Lãng Thanh. Nguyễn văn Hào. Trần anh Dũng. Mai kim Hoa. Phạm minh Toàn. Nguyễn kinh Quốc. Đỗ văn Chương. Hoài bằng Lê Thương. Thế Linh. Lynch Giang. Lương văn Hòa. Hoàng Hải. Trinh Trinh. Loan Hương. Phạm văn Tiến. Đặng Tài. Nguyễn Đường. Đặng ngọc Thắng. Phạm văn Linh. Phan hữu Lộc. Nguyễn trí Đức. Hứa thị Ngọc Ánh. Trần văn Hòa. Lê ngọc Trường. Lê thị Ngọc Đào. Trương thị Sen. Trần mai Hoạt. Hoàng mộng Loan. Thiên Hà. Nguyễn hữu Thanh. Nguyễn xuân Hàm. Thảo Cóm. Nguyễn Tuấn. Lê Trung. Uyên thụy

Phượng. Lý hồng Đức. Lys. Trương minh Trí. Nguyễn viết Hùng. U3 Đặng tấn Tài. Ưu Tư. Lâm Tuyền. Anh Sơn. Huỳnh Ngọc. Thơ Thơ. Hắc Hồ. Uyên hoài Thanh. Hoài ngọc Khánh. Hồng Thụy. Đỗ thị Ngọc Bích. Quang Vũ. T3. Hùng Việt. Nguyễn thị Kim Phượng. Nguyễn thế Trung. Trần ngọc Châu. Võ hoàng Phương. Lê anh Dũng. Đặng sử Nghĩa. Lương bình Điền. Ngọc Hùng. Trần thành Đạt. Uyên phương Thủy. Châu quang Tường. Nguyễn Thọ Nguyễn sơn Hải. Phạm quang Bình. Tuấn Hải. Xê binh Phương. Trần thị Phương Lan. Trần thị Long Hương. Nguyễn thị Thanh Dung. Bu Bu. Thùy Trang. Phạm thị Nguyệt. Nguyễn Sa. Hàn ngọc Diễm Thủy. Thăm vi Thuý. Nguyễn tấn Lan. Hoàng đại Vinh. Phương Thu. Hoàng vũ Miền Trường. Búp bê Sầu Muôn Thuở. Ngô thị Sang. Trần ngọc Thạch. Hoàng mộng Loan. Thanh Dũng. Nhất Văn. Nguyễn văn Ai. Đỗ tú Khuyên. Lạc Thủy. Diễm Phượng. Khắc Hồng Dung. Trương đình Hoàng. Đặng ngọc Khoa. Nguyễn thái Hải. Huấn Tử. Phương Liên. Đặng phú Hiền. Mặc Uy. Nguyễn văn Thịnh. Anh Sơn. Nhật Linh. Tô duy Quang. Nguyễn văn Dũng. Nguyễn văn Được. Nguyễn Đường. L. Thùy. Nguyễn hoàng Hùng. Lê hoàng Trí. Đ.H.N. Tân. K. 15. Hứa Xuân. Trương đình Hoàng. Nguyễn văn Ngân. Sang Lưu. Nguyễn bá Thông. Nguyễn Lành. Lê thị Liên. Kê mao Cơn. Nguyễn minh Khiết. Thụy Phương. Hoài Sang. Đoàn thùy Mỹ. Hoàng xuân Thùy. H.N. Văn. Bích Du. Thời Duy. HA3. Quyền Uyên. Lý hồng Biện. Dung Anh. Trương minh Nhựt. Q. U. Hoài Nam Toàn. Trần Cảnh Đức. Trọng Vũ. Nguyễn đình Nhuận. Đăng Linh. Trần minh Kỳ. Đoàn cư Anh. Nguyễn văn Cà Lơ. Hoàng cung Hồng. Ly Ly. Trương mặc Vĩ. Trần Mai. Huỳnh Ngọc. Đỗ Phương. Nguyễn phát Đạt. Hoàng dân Trang. Đỗ hữu Nghiệp. Anh Lưu. Đoàn trường Thanh. Ngô tuần Mạnh. Thế Linh. Nguyễn Đường. Võ hồng Khoa. Lê văn Sinh. Mặc sỹ Luân. Nguyễn Quỳnh. Thành L.B. Đình thị Minh Châu. Vi di Vi. Hoàng Ngọc. Mộng Trang. V-C-P-T. Nguyễn thanh Tuyền. Tê hát Nguyệt Thi. Nguyễn trung Hiền. Viễn Du. Kim Yến. Nguyễn như An. Lương văn Hòa. Huỳnh thanh Thảo. Lê ngọc Hân. Lâm Vũ. Trinh công Truyền. Trần linh Nga. Tôn nữ Huyền Thu. Ngô thế Sự. Trần thị Mỹ Vũ. Liên Sơn. Tý Cận. Nguyễn đức Linh. Tư gầy C-V-A. Văn nguyệt Giang. Huỳnh ngọc Thủy.

ĐÌNH GỖ RẤT KHÉO TAY

© 1971. — Walt Disney Productions.